# Brian W. Aldiss
# Slintající strom

**1.**

„Já se vážně docela dobře vyznám v problematice čtyřrozměrného prostoru," řekl mladý muž se světlými vlasy.

„Hm," odpověděl jeho společník a dál se díval na noční oblohu.

„Zdá se, že někdo co nevidět čtyřrozměrný prostor definuje. Viděl jsi už kresby, které maloval Aubrey Beardsley? Jako by v nich něco čtyřrozměrného bylo."

„Hm," řekl zase jeho druh.

Stáli na povlovné stráni nad ospalým východoanglickým městečkem Cottersallem a pozorovali hvězdy, které se třpytily v mrazivém lednovém vzduchu. Oba nedávno překročili dvacítku. Ten, který se zabýval čtyřrozměrným prostorem, se jmenuje Bruce Fox a pracuje jako mladší úředník v norwichské advokátní kanceláři Prendergast a Toat. Jeho společník, který zatím pronášel jen samá hm, se nazývá Gregory Rolles. Je ještě vyšší než jeho přítel, má šedé oči a tmavé vlasy a jako hrdina našeho průběhu je také přiměřeně hezký. On i Fox se hlásí - samozřejmě nikoli veřejně - k volnomyšlenkářům, aby se odlišili od konzervativních cottersallských občanů Ipějících na svých starosvětských názorech, přestože do konce devatenáctého století chybí jen několik málo let.

„Tamhle je další!" zvolal Gregory a konečně tak prolomil linii svých jednoslabičných odpovědí. Ukázal rukou v pletené rukavici do souhvězdí Vozky. Meteor prořízl noční oblohu jako svítící střela, zazářil a zhasl.

„Ten byl krásný!"

„Víš," řekl Fox po chvíli, „je zvláštní, že hvězdy a mysl člověka jsou spojeny dohromady. Je tomu tak odjakživa. Dokonce i ve staletích nevědomosti před Charlesem Darwinem tomu nebylo jinak. Jako by hvězdy ovlivňovaly lidské osudy. Týká se to i nás, Gregu. Pomohly nám zbavit se přítěže starého způsobu myšlení, nemám pravdu?"

„Znáš přece můj názor. Jsem přesvědčen, že některé hvězdy jsou obydleny.

Samozřejmě obydleny lidmi." Zhluboka se nadechl, aby vychutnal účinek, který tato slova na něho měla. „Lidmi, kteří jsou pravděpodobně lepší než my a žijí ve spravedlivé společnosti."

„Já vím, podle tebe jsou obydleny socialisty!" přerušil ho Fox. To byl bod, na kterém se se svým svobodomyslným přítelem nemohl shodnout. Sdílel spíše názor pana Toata, svého šéfa, který tvrdil, že socialisté chtějí rozvrátit stávající pořádek. „Pcha! Hvězdy plné socialistů!"

„Pořád lepší, než hvězdy plné křesťanů!" odsekl Gregory. „Ostatně - kdyby byly hvězdy plné křesťanů, nepochybně bychom tu dávno měli jejich misionáře, kteří by nás obraceli na jejich víru a kázali nám, jak se máme modlit!"

„Rád bych věděl, jestli budeme někdy létat k jiným planetám, jak to předpovídá Nunsowe Creen a Jules Verne," řekl Fox. Chtěl pokračovat ve své úvaze, ale *zarazil* se, protože na obloze se objevil další meteor.

Jako předchozí i tento vylétl ze souhvězdí Vozky. Letěl však mnohem pomaleji, zářil do červena a blížil se k nim. Oba mladí mužové vykřikli a uchopili se za paže. Meteor byl neobvykle velký. Jeho jasně oranžový střed přecházel do karmínova a nechával za sebou stopu. Přeletěl nad jejich hlavami (později se přeli, zda s rachotem nebo nehlučně) a zmizel za skupinou stromů. Krajina ještě okamžik zářila jeho světlem.

Musel dopadnout blízko.

„Bruce, viděls to?" zvolal Gregory. „Tohle nebyl obyčejný meteor!"

„Byl hrozně veliký! Co to mohlo být?"

„Třeba konečně přilétla návštěva z hvězd, jak jsme se o ní před chvílí bavili!“

„Gregu, musel spadnout na farmě u Grendonů! To jsou přece tví známí!“

„Máš pravdu! Hned ráno k nim zajedu a zeptám se, jestli něco neviděli!“

Potom vzrušeně debatovali a podupávali přitom nohama, jak přituhovalo. Jejich rozhovor byl typickým příkladem konverzace dvou mladých a optimistických lidí. Téměř každá věta začínala „nebylo by to báječné, kdyby -“ nebo „Představ si, kdyby -“ a pak se svým nápadům bláznivě smáli.

Najednou Fox řekl: „Člověče, už je nejmíň devět! Měl jsem být dávno doma!“

„Ano, dvě hodiny utekly jako voda. Pojďme, vrátíme se domů.“

Nevzali si svítilnu, protože noc byla jasná a suchá. K nejbližším domkům Cottersallu to měli pouhé dvě míle. Šli svižným krokem zavěšeni do sebe, aby jeden druhého zachytil, kdyby uklouzl na ledě nebo škobrtl v kolejích vyjetých povozy. Zvláště Fox pospíchal, protože musel v pět ráno vstávat, chtěl-li na svém bicyklu přijet do práce včas.

Městečko již spalo. Jen v pekařově domě, kde si Gregory pronajal světničku, svítila plynová lampa a ozývalo se odtud brnkání na piano. Když zastavili u bočních vrátek, Fox se otázal: „Půjdeš ráno ke Grendonům?“

„Určitě. A zjistím, jestli je ta kosmická loď nevypálila.“

„A nechceš konečně přiznat, že tam půjdeš hlavně kvůli hezké Nancy Grendonové?“

„Ale, kamaráde!“ plácl Gregory svého přítele do zad. „Nemusíš žárlit! Chodím tam za otcem, nikoli za dcerou. Je to pokrokový člověk a velmi mě zajímá. Nancy je hezká, to je pravda, ale její táta - to je člověk přímo nabitý elektřinou!“

Se smíchem si potřásli rukama a rozloučili se.

Na Grendonově farmě už tak vesele nebylo. Ale to se Gregory dozvěděl později.

**2.**

Ráno vstal jako obvykle před sedmou. Když zapaloval punčošku plynové lampy a žehral na pekaře, otálejícího se zavedením elektřiny, vzpomněl si na podivuhodný úkaz, který večer s Foxem pozorovali. Paní Fennová, pekařova žena, mu zapálila v kamnech, přinesla horkou vodu na holení a vlažnou na mytí a o něco později velký podnos se snídaní. Gregory prováděl obvyklé ranní úkony zcela mechanicky. Nedokázal se soustředit ani na ovesnou kaši s kousky skopového. Jeho myšlenky se zabývaly úvahami, co pád meteoru mohl způsobit. Nakonec se rozhodl, že se hned po snídani oblékne a vypraví ke Grendonům.

Naštěstí si mohl dovolit nakládat se svým časem podle vlastního uvážení. Nemusel jako jiní mladí muži do práce, protože jeho otec byl bohatý. Edward Rolles se za krymské války seznámil s Escoffierem a s pomocí tohoto znamenitého a slavného kuchaře uvedl na trh nový prášek do pečiva Eugenol. Výrobek byl chutnější a pro lidský organismus přijatelnější než konkurenční značky a záhy po něm byla obrovská poptávka. Výsledkem otcova snažení bylo, že Gregory mohl vystudovat na univerzitě v Cambridgi.

Teď měl v kapse diplom a rozvažoval, co bude dělat. Jenže - jakou životní dráhu si má zvolit? Získal široké vědomosti v přírodních vědách, i když se domníval, že spíše stykem s ostatními studenty, než přičiněním profesorů. Napsal několik esejí, které si vysloužily uznání, a publikoval pár tuctů básní, což ho lákalo ke spisovatelské kariéře. Ale zdravý rozum mu říkal, že život člověka, který nepatří k privilegované třídě, nese velké riziko chudoby a hladu, což ho přimělo k vážným úvahám o vstupu do politiky. Neméně sběhlý byl i v náboženství, ale ani ve snu ho nenapadlo, že by se měl někdy nechat vysvětit na kněze.

Zatímco se potýkal s představami o své budoucnosti, odešel z domova na venkov, protože jeho vztahy s otcem nebyly nikdy nejlepší. Vybral si východní Anglii a doufal, že než se jeho názory vytříbí, podaří se mu shromáždit materiál na knihu, kterou chtěl (záměrně a trochu otci natruc) nazvat „Toulky se socialistickým naturalistou“. Zdrojem inspirace mu byl bodrý farmář Grendon. Jeho dcera Nancy uměla hezky malovat a Gregory si přál, aby na titulní stranu jeho

knihy namalovala malý emblém. Rovněž předpokládal, že mu bude dovoleno věnovat své dílo muži, kterého si cenil nade vše - svému příteli a spisovateli Herbertu G. Wellsovi.

Teple se oblékl, protože ráno bylo nepříjemně chladné. Sešel do pekařovy stáje a vyvedl na dvůr mladou klisnu Daisy. Vyšvihl se do sedla a pohroužil se do svých myšlenek, kůň znal cestu zpaměti.

Přestože slunce bylo více než hodinu nad obzorem, obloha i krajina působily pochmurně jednotvárně. Ve východní Anglii se setkaly dva druhy půdy propletené zmateným korytem řeky. Část neobdělávatelná vřesoviště a stejně neúrodné bažiny. Bylo tu jen pár stromů, vesměs zakrslých, takže čtyři statné jilmy na hranici Grendonovy farmy byly viditelné zdaleka.

Terén směrem k farmě zvolna stoupal.

Pozemek kolem domu připomínal spíše úrodný ostrov uprostřed bažin, močálů a četných tůní, v nichž se zrcadlila tupá barva oblohy. Vrata za mostem byla jako vždycky doširoka otevřená a Daisy se přebrodila blátem ke stáji, kde ji Gregory přivázal ke žlabu ovsa. Sotva vyšel ze stáje, přihnala se k němu fenka Cuff i se štěnětem, kterému říkali Lardie, a oba se na něho rozštěkali. Gregory je podrbal na hlavách a zamířil k domu.

Nancy vyběhla ze dveří dřív, než k nim dorazil.

„Gregory, včera jsme tu měli vzrušující večer!“ zvolala a ani si neuvědomila, že ho oslovila křestním jménem. „Zrovna jsem si chtěla jít lehnout, když jsem uslyšela rachot a uviděla světlo! Přiběhla jsem k oknu a podívala se přes záclonu ven! Bylo to strašně veliké, svítilo to jako slunce a spadlo to do našeho rybníka! Vypadalo to jako obrovské vejce!“

„Meteor!“ řekl Gregory a poprvé si povšiml norfolkského přízvuku v Nancyině hlase. „Taky jsem ho včera viděl! Chodíme teď s Foxem každý večer ven, abychom mohli pozorovat Aurigidy, to je meteorický roj ze souhvězdí Vozky. Zdálo se nám, že spadl někde blízko!“

„Málem spadl na náš dům!“ řekla Nancy. Byla dnes velmi hezká, kaštanové vlasy měla sčesané na jednu stranu a vzrušení jí přidávalo na kráse.

Ve dveřích se objevila její matka, byla v zástěře a s šátkem na hlavě. Kolem krku měla přehozený vlněný šál.

„Nancy, honem pojď dovnitř! Nemůžeš být venku jenom v halence, když je taková zima! Holka bláznivá, vždyť celá prochladneš! Dobrý den, pane Gregory! Myslela jsem si, že k nám dnes zajedete. Pojďte dál, ať se trochu ohřejete!“

„Dobrý den, paní Grendonová. Nancy mi právě pověděla o tom velkém meteoru.“

„Jo, Bert Neckland říkal, že to byla jenom padající hvězda. Ale všechna zvířata se hrozně polekala a vyváděla jako pominutá. Tak nevím, co to bylo.“

„Je z toho něco v rybníku vidět?“ zeptal se Gregory.

„Pojď, půjdeme se tam podívat!“ navrhla Nancy.

Paní Grendonová se otočila a vešla důstojně do domu. Kráčela nezvykle vzpřímeně, s neočekávaným břemenem před sebou. Měla dvě děti, kromě Nancy ještě syna Archieho, ale ten se nepohodl s otcem a učil se na kováře v Norwichi. Porodila ještě tři děti, které byly pro cottersallské zimy typické. Ale teď byla paní Grendonová opět gravidní a očekávala narození dítěte s příchodem jara.

Cestou k rybníku spatřili farmáře. Pracoval se dvěma pomocníky na západním poli. Grendon sice zvedl hlavu, ale na pozdrav jim nezamával.

„Tvého otce pád meteoru nevzrušil?“ zeptal se Gregory.

„Jak by ne! Vzal pušku a šel se s Bertem Necklandem podívat k rybníku, co to bylo. Ale viděli jen bubliny a páru nad hladinou. Ráno už o tom moc nemluvili. Otec říkal, že práce musí pokračovat, ať to spadlo cokoli.“

Zastavili se na břehu rybníka. Jeho hladina se rozlévala do šířky. Přímo proti nim ústil mělký potok. Chvíli pozorovali klidnou a temnou hladinu. Nancy pak ukázala ke starému větrnému mlýnu, který stál na levém břehu.

Bláto po dopadu meteoru vyšplíchlo vysoko, postříkalo celou přední stěnu až nad horní rám dveří. Dokonce i spodní část křídel byla pocákána od bahna.

Gregory si se zájmem prohlížel spoušť.

„To musela být pořádná šlupka!“

Ale Nancy byla myšlenkami jinde. „Nezdá se ti, že táta pracuje příliš tvrdě?“ zeptala se. „Když zrovna není venku, hledí pořád do těch svých příruček a brožurek o elektřině. Nenajde si pro sebe chvíli k odpočinku.“

„Hm,“ řekl Gregory. „To, co spadlo do rybníka, muselo být dost velké. Škoda, že nevidíme pod hladinu. Moc by mě zajímalo, co to bylo!“

„Máma si myslí, že když jsi jeho přítelem, tak bys mu měl domluvit. Chodí hrozně pozdě spát, málokdy před půlnocí, a v půl čtvrté už zase vstává. Jestli tak bude pokračovat, uštve se k smrti. Promluvíš si s ním o tom?“

„Nancy, měli bychom zjistit, co to do rybníka vlastně spadlo. Musí to tam být, nemohlo se to rozpustit. Jaká je tam hloubka?“

„Gregory, ty mě vůbec neposloucháš! Vykašli se na ten meteor a -“

„Ale to je přece důležitá vědecká událost, Nancy! Copak nechápeš, že -“

„Ty jsi hrozný, Gregory! Pořád si vedeš svou! O nějaké pitomé vědě, která mě vůbec nezajímá! Vždyť to byl jenom kus kamene, který spadl z nebe! Slyšela jsem, jak se o tom otec bavil s Bertem Necklandem! Oba s tím názorem souhlasili!“

„Bert Neckland tak toho o meteorech ví!“

„Kromě toho je mi strašná zima! Jestli chceš, tak tady stůj a dívej se na rybník až do večera! Ale já půjdu domů! Ani mě nenapadne, abych tu kvůli nějakému zpropadenému meteoru zmrzla!“ Otočila se a rozběhla se ke stavení.

„Nancy, počkej!“ zavolal za ní Gregory. Když se nezastavila, mávl rukou a zadíval se znovu na hladinu. Nancy měla nepochybně nejhezčí vlasy v okolí, ale Gregoryho zajímal více její otec, farmář Grendon.

Ať už do rybníka spadlo cokoli, bylo to tam, několik metrů od něho pod tmavou hladinou. Jak rád by zjistil, co to je! Představil si, co by se stalo, kdyby se mu to podařilo. Jeho jméno by se rázem ocitlo na titulní straně listu *The Morning Post*, Královská společnost by mu udělila čestné Členství a otec by ho doma nadšeně přivítal. Otočil se a zamyšleně zamířil ke stodole. Když vstoupil dovnitř a čekal, až si oči přivyknou šeru, slepice se s hlasitým kdákáním rozlétly na všechny strany. Ano, tady někde by měla být loďka, pokud ho paměť neklame. Grendon si na ní pravděpodobně vyjížděl zamlada se svou nastávající na řeku Oast. Ale teď už ji dlouho nepoužíval.

Gregory se vyšplhal na žebřík, aby se rozhlédl. Kočka vyskočila a jako blesk sjela po trámu dolů. Loďka ležela u protější stěny. Bylo v ní všelijaké harampádí, ale naštěstí také vesla.

Odvázal loďku a vytáhl ji ze stodoly, ale pak si uvědomil, že je neslušné brát bez dovolení cizí majetek. Vrátil se do domu a otázal se paní Grendonové, zda by se mohl projet v loďce po rybníku. Farmářova žena mávla shovívavě rukou a řekla, že si může s loďkou dělat, co chce, stejně ji už nepoužívají.

Gregory dotáhl loďku k rybníku a spustil ji na vodu. Dřevo bylo vyschlé a na několika místech propouštělo, ale dalo se to vydržet. Opatrně nastoupil, aby se neumazal od slámy se slepičím trusem, a odrazil se od břehu.

**3.**

Z loďky vypadala farma, nebo alespoň to, co z ní Gregory viděl, poněkud ponuře. Zčernalý starý mlýn se nakláněl nad rybníkem a jeho křídla nepříjemně skřípala ve větru. Velká stodola bez oken, s uvolněnými prkny a rozjetými stěnami připomínala rozpláclou žábu a zdálo se, že se musí každým okamžikem rozpadnout. Stejně málo udržované byly i chlévy pro dobytek opodál, takže nová, ještě neomítnutá budova „strojovny“, kde Grendon Vyráběl elektřinu, se nepřirozeně vyjímala i oproti domu, který stál za ní a z něhož bylo vidět jen patro a střecha s neforemným komínem. Když se Gregory chopil vesel a zamířil k protějšímu břehu, pobaveně si

pomyslel, že kdyby se Grendon podíval někdy na svou usedlost z rybníka, určitě by ji prodal nebo přestavěl.

Uprostřed rybníka se zastavil a odložil vesla. Naklonil se přes okraj a zadíval se do vody. Hladina se vlnila, jako by v ní něco plulo, ale nic neviděl.

Náhle do loďky něco narazilo. Gregory málem upadl. Zachytil se v posledním okamžiku a otočil hlavu, aby zjistil, co to bylo. Nic neviděl - zato slyšel nějaké zvuky. Jako by někde blízko dýchal pes. Loďka se začala naklánět.

„Co to je?“ vykřikl Gregory a cítil, jak se mu ježí vlasy. Loďka se zahoupala, jako by se někdo neviditelný pokoušel do ní vyšvihnout. Gregory polekaně uchopil veslo a mávl jím nad okrajem loďky, který byl blíže k hladině.

Veslo ve vzduchu do něčeho narazilo.

Překvapeně upustil veslo a natáhl ruku. Jeho prsty nahmataly něco pružného a slizkého. Ve stejném okamžiku ho něco prudce udeřilo do paže.

Instinktivně uchopil veslo a bodl s ním před sebe. Jeho konec do něčeho narazil a potom se ozvalo šplouchnutí. Loďka se zhoupla a Gregory jen náhodou nevyletěl ven. Jak se pokoušel získat rovnováhu, zakopl a rozplácl se do mokré slámy se slepičím trusem na dně. Bez meškání vyskočil, popadl vesla a zuřivě pádloval ke břehu. Tam vytáhl loďku z vody a běžel k domu.

Zastavil se až přede dveřmi, kde se mu vrátil rozum. Srdce mu ještě divoce tlouklo, ale mozek již začal přemýšlet o tom, co viděl a co se stalo. Ale co se vlastně stalo?

Gregory se otočil a přinutil se vrátit k rybníku. Hladina byla rovná jako zrcadlo, jen tu a tam se na ní objevila drobná vlnka. V loďce stála voda.

*Jsem to ale blázen,* pomyslel si. *Málem jsem převrhl loďku a potom jsem zpanikařil jako malý kluk.* Potřásl hlavou a odtáhl loďku do stodoly.

**4.**

Gregory zůstal na oběd jako mnohokrát předtím, ale až do večerního dojení farmáře nespatřil.

Josephu Grendonovi táhlo na padesátku a byl o hezkých pár let starší než jeho žena. Měl hubený vážný obličej a dlouhé vousy mu na věku rozhodně neubíraly, spíše naopak.

Vrátil se z pole za soumraku. Vcelku srdečně se s Gregorym přivítal a podíval se na krávy ve chlévě. Potom šel do strojovny, aby zapálil hořáky pod kotlem parního stroje, který roztáčel generátor na výrobu elektřiny.

Gregory ho následoval. „Cítím tady vůni budoucnosti,“ řekl s úsměvem. Na dopolední dobrodružství už zapomněl.

„Budoucnost se bude muset beze mne obejít,“ odpověděl Grendon. „Budu dávno mrtvý.“

„To říkáte pořád. Přitom se mýlíte - budoucnost se teď na nás přímo valí.“

„V tom máte pravdu, Gregory, ale já se toho už nezúčastním. Nezapomínejte, že jsem příliš starý. Víte, co jsem včera večer četl v jedněch londýnských novinách? Prý nejpozději do padesáti let bude každý venkovský dům zásobován elektrickým proudem z jedné velké elektrárny v Londýně. Potom už tento stroj nebude k ničemu.“

„Zcela určitě to přinese úpadek plynárenského průmyslu. Vyvolá to velkou nezaměstnanost.“

Grendon přistoupil ke stroji a chvíli s něčím manipuloval. „Samozřejmě v zapadlých primitivních místech, jako je třeba Cottersall, nebudou mít plyn ani za tisíc let. Ale elektřina se vede z jednoho místa do druhého snadněji než plyn. Už je tady!“

Poslední farmářova slova patřila žárovce nad jejich hlavami, která začala slabě svítit. Grendon i Gregory stáli bez hnutí a dívali se na ni v úžasu nad zázrakem nejnovější techniky. Tlak páry rostl. Kožený pás běžel rychleji a rychleji a světlo žárovky bylo stále jasnější. Ačkoliv u Rollesů měli jak plynové, tak elektrické osvětlení, Gregory doma nikdy necítil takové vzrušení, jako tady v divočině, kde nejbližší žárovka byla pravděpodobně až v Norwichi, více než půl dne cesty odtud...

„Proč jste se vlastně rozhodl vyrábět elektřinu?“ zeptal se Gregory.

„Je to bezpečnější než chodit s hořícími lucernami do stodoly, do stájí a chlévů - všude, kde je sláma a seno. Když jsem byl malý, naše farma vyhořela, což mě přivedlo k přemýšlení... Mimochodem, říkal jsem vám, že u mě kdysi pracoval Necklandův starší bratr? Byl tady, dokud jsem nezavedl elektřinu. Je to náboženský fanatik. Když jsem poprvé rozsvítil žárovku, prohlásil, že její světlo je ďábelsky ostré, takže to nemůže být boží dílo, a tudíž nemůže strpět, aby její záře na něho dopadala. Tak jsem mu řekl: Co se dá dělat, hochu, když se setmí, budeš muset chodit po farmě s deštníkem. Urazil se, sbalil si věci, vzal výplatu a odešel."

„A už se nevrátil."

„Od té doby jsme ho neviděli."

„Blázen! Dnes je již přece možné všechno! Věk páry byl svým způsobem báječný, nebo se aspoň musel tak zdát lidem, kteří v něm žili. Ale nastupující doba elektřiny, to už budou hotové zázraky! Víte, čemu věřím, Josephe? Věřím, že neuplyne mnoho let a budeme mít elektrické létající stroje. Kdoví, jestli nebudou tak velké, že s nimi budeme moci létat až na Měsíc. Abych řekl pravdu, nemohu se už dočkat nového, dvacátého století! Všichni lidé se sjednotí a teprve potem nastane skutečný pokrok!"

Gr,endon pokrčil rameny. „Nevím. V té době už budu v hrobě."

„Nesmysl! Vy se dožijete nejmíň stovky!"

Bledé světlo žárovky osvětlovalo strojovnu. Tma za oknem byla přímo kontrastně černá. Grendon spokojeně kývl hlavou, upravil olejové hořáky a potom vyšli na dvůr.

Přes lomoz parního stroje uslyšeli hluk z chléva. Krávy byly v době dojení obvykle klidné, ale tentokrát je něco znepokojilo. Farmář se rozběhl do chléva, Gregory v patách za ním.

Ve světle žárovky uviděli neklidně pobíhající zvířata s koulejícíma očima. Bert Neckland stál s holí v ruce a s otevřenými ústy v protějším koutě.

„Na co u všech čertů hledíš!" udeřil na něho Grendon.

Neckland pomalu zavřel ústa a vydechl: „Něco tu bylo," řekl. „Hrozně jsme se polekali."

„Viděl jsi, co to bylo?"

„Ne, nebylo to vidět. Bylo to jako duch. Přišlo to dovnitř, sáhlo si to na krávy a na mě taky. Byl to duch!"

Farmář pohrdavě odfrkl. „Byl to jen nějaký vandrák! Nic jsi neviděl, protože ještě nesvítila žárovka!"

„To není pravda!" zavrtěl Neckland důrazně hlavou. „Ještě nebyla taková tma, abych neviděl! Říkám vám, ať to bylo cokoli, přišlo to až ke mně a sáhlo si to na mě!" Ukázal před jedno stání: „Podívejte se! Vidíte, že vám nelžu? Byl to duch - a tady je jeho stopa!"

Shromáždili se kolem staré a okousané přepážky mezi dvěma stáními. Na dřevě byl viditelný mokrý pruh. Gregory se rozpomněl na ranní příhodu na rybníku a zamrazilo ho v zádech.

„Nesmysl," řekl farmář příkře, „je to jenom ožužlané od krav. Koukni se, jinde to i okousaly. Nech těch volovin a dej se do dojení! Kde je Cuff?"

Ale Neckland se nehýbal.

„Vy mi nevěříte, co? Možná uvěříte aspoň vaší feně! Cuff to viděla a okamžitě na to zaútočila. Odkoplo ji to a ona utekla."

„Podívám se po ní," řekl Gregory.

Vyběhl ven a začal na fenku volat. Byla již takřka úplná tma. Na dvoře nic neviděl, tak zamířil po chodníku z plochých kamenů k prasečím chlívkům.

„Cuff!" zavolal a zastavil se. Pod jilmy se ozvalo divoké zavrčení. Byla to Cuff.

Gregory udělal několik opatrných kroků vpřed. Začínal litovat, že si nevzal lucernu, ale pak si uvědomil, že Grendon je po zavedení elektřiny všechny vyhodil. Také ho mrzelo, že nemá zbraň.

„Kdo je tam?" zeptal se hlasitě.

Přiběhl Grendon. „Jdeme na ně!" řekl a vyrazil vpřed.

Kmeny čtyř jilmů se zřetelně rýsovaly proti západní obloze, která byla o poznáni světlejší. Za nimi se leskla hladina rybníka. Fenka vyběhla na chodník. Sotva ji spatřili, něco ji uchopilo, zvedlo do výše a mrštilo k nim. Farmář ji zachytil do náruče.

Ve stejném okamžiku Gregory ucítil blízko sebe pohyb vzduchu, jako by kolem něho prošel někdo neviditelný. Do nosu mu vnikl zatuchlý zápach bahna. Otočil se. Žárovka nad chlévy osvětlovala chodník i prostor kolem. Nikde nebylo nic vidět.

„Zabili mou Cuff," řekl Grendon lítostivě.

Gregory poklekl vedle něho a prohlédl si tělo zvířete. Neneslo žádné viditelné stopy po zranění, ale bylo mrtvé.

„Věděla, že tam něco je," řekl. „Chtěla na to zaútočit, ale dostalo ji to dřív. Co to mohlo být?"

„Zabili mou Cuff," opakoval farmář. Zvedl tělo mrtvého psa a šel s ním k domu. Gregory zůstal stát a přemýšlel. „Co to u všech čertů mohlo být?" mumlal si pro sebe.

Když za sebou zaslechl kroky, polekaně se otočil. Ale byl to jen Bert Neckland.

„Ten duch opravdu zabil tu starou čubu?" zeptal se.

„Ano," odpověděl Gregory. „Ale obávám se, že to bylo něco horšího než duch."

„Ba ne, byl to jenom duch. Viděl jsem jich už hodně. Já se duchů nebojím. Ty ano?"

„Když jsem se na tebe před chvílí díval ve chlévě, nezdálo se mi, že se jich nebojíš."

Neckland byl jen o pár let starší než Gregory. Byl to menší podsaditý muž s poďobaným obličejem a tupým nosem, který mu dával trochu směšné a trochu zatrpklé vzezření. Položil si ruce v bok. „Jak tak na tebe koukám, Gregory, taky nevypadáš dvakrát odvážně!"

„Bojím se. A nestydím se to přiznat. Ale jen proto, že si myslím, že je to něco přišernějšího, než si umíme představit."

Neckland k němu přistoupil. „Když se tak bojíš, možná, že nám tady na farmě dáš v budoucnosti pokoj!"

„To sotva," opáčil Gregory a chtěl se vrátit k domu. Ale Bert mu zastoupil cestu.

„Na tvém místě bych sem víckrát nechodil," řekl a uchopil ho za klopy kabátu. „A taky si zapamatuj, že Nancy se o mě zajímala dřív, než poznala tebe!"

„Tak je to tedy! Ovšem, já si myslím, že Nancy by se měla rozhodnout sama, o koho se zajímá! Měl by sis to dobře zapamatovat!"

Gregory ho místo odpovědi odstrčil a zamířil k domu.

„Jestli tě tu ještě jednou uvidím, potká tě něco horšího, než nějaké strašidlo!" zakřičel za ním Neckland.

Gregory byl otřesen. Potlačovaná zloba v Necklandově hlase naznačovala, že Bert už delší dobu chová vůči němu zášť. Gregory nic netušil a choval se vůči němu přátelsky. Domníval se, že Necklandův zarputilý výraz má příčinu v pomalejším myšlení a společenském rozdílu a vlídným jednáním se snažil tuto bariéru překlenout.

Napadlo ho, jestli by neměl jít za Necklandem a pokusit se s ním dohodnout. Ale pak si řekl, že to nemá smysl a šel se podívat za Grendonem.

**5.**

Gregory se vrátil do Cottersallu příliš pozdě, aby navštívil svého přítele Foxe. Druhého dne se silně ochladilo a Gabriel Woodcock, nejstarší obyvatel městečka, předpověděl, že bude brzy sněžit. Což nebylo ani moc odvážné proroctví, vezmeme-li v úvahu, že byl leden. Ovšem jeho proroctví se během osmačtyřiceti hodin splnilo a získal si tím další úctu obyvatel městečka.

Oba přátelé se setkali v hostinci „U poutníka", kde více topili, i když na druhé straně tu zase měli slabší pivo než „U tří pytláků" na druhém konci Cottersallu.

Gregory podrobně vylíčil všechny události včerejšího dne, nezmínil se jen o hrubém chování Berta Necklanda. Fox napjatě poslouchal, pokuřoval přitom z dýmky a upíjel pivo.

„Takže jak vidíš, Bruce," uzavřel Gregory, „do rybníku u větrného mlýnu spadl nějaký stroj, ve kterém žijí neviditelné bytosti s nepřátelskými úmysly. Přirozeně se začínám bát o své přátele. Neměl bych o tom říci policii? Co myslíš?"

„Jsem si jist, že Grendonům by nijak neprospělo, kdyby jim starý Farrish projížděl na svém rozhrkaném velocipédu po polích," řekl Fox. K místnímu představiteli zákona nechoval žádnou úctu. „Ale nejsem si jist, jestli jsou tvé závěry správné, Gregory. Abys mi rozuměl - nepochybuji o tom, cos mi pověděl, i když se to zdá ohromující. Ale nezapomeň, že my dva jsme návštěvu z kosmu více méně očekávali. Rozvoj užívání plynu a elektřiny musel být signálem pro polovinu vesmírných civilizací, že jsme udělali významný krok vzhůru na žebříčku inteligence. Bylo by divné, kdyby se někdo přiletěl podívat? A myslíš, že někomu ublížili záměrně?"

„Nerozumím ti, Bruce. Vždyť mě málem utopili! A zabili ubohou Cuff! To nebyl zrovna nejpřátelštější začátek, nemyslíš?"

„Musíš se vžít do jejich situace. Řekněme, že přišli třeba z Marsu nebo z Měsíce a jejich svět se zcela liší od našeho. Možná, že se nás jenom bojí. A sotva můžeš označit za nepřátelské jednání, že se ti pokusili vlézt do loďky. Prvého nepřátelství ses dopustil ty sám, když jsi udeřil veslem."

Gregory se kousl do rtu. Na slovech jeho přítele něco bylo. „Hrozně jsem se polekal."

„Zrovna tak se možná polekali oni, když na ně Cuff zaútočila. Věříš, že je mi těch bytostí líto? Jsou tu samy, samy v nepřátelském světě."

„Zatím víme jen o jedné této bytosti."

„Na tom nezáleží, Gregu. Ty ses úplně vzdal svého osvíceného postoje. Najednou chceš ty nebohé bytosti zabíjet, místo aby ses pokusil s nimi dorozumět. Pamatuješ si, co jsi říkal o jiných světech plných socialistů? Pokus se tyto bytosti chápat jako neviditelné socialisty a potom pro tebe možná bude snazší dorozumět se s nimi."

Gregory se podrbal ve vlasech. Foxova slova na něho zapůsobila. Skutečně propadl panice a nechal se ovládnout předsudky. Následkem toho se zachoval jako domorodec, který poprvé uviděl lokomotivu.

„Asi se vrátím na farmu a podívám se tomu na kloub," řekl. „Brzy poznám, jestli ty bytosti potřebují pomoc. Jestli ano, tak jim ji poskytnu."

„Správně. A nemluv o nich pořád jako o bytostech. Nazvěme je podle místa, odkud přiletěli. Měli by se jmenovat Aurigiáni podle latinského názvu souhvězdí Vozky."

„Dobře, říkejme jim tedy Aurigiáni," souhlasil Gregory. „Ale kdybys byl na mém místě ty, Bruce -"

„Já vím, kamaráde, umřel bych strachem. Ale teď by ses měl co nejdříve sebrat a jít znovu na farmu. Hrozně mě zajímá, co jsou ti Aurigiáni zač. Věřím, že tu záhadu vyřešíš. Určitě to bude největší senzace po Sherlocku Holmesovi!"

A tak šel Gregory druhý den opět na farmu, aby zjistil, co jsou ti Aurigiáni zač, jak chtěl Fox vědět. Ale zjištění mu trvalo mnohem déle, než předpokládal. Především proto, že Aurigiáni se usadili tiše v rybníku a nedávali o sobě vědět.

Při obchůzce kolem rybníka nevypátral žádné další stopy, které by nasvědčovaly, že vyšli z vody. Nikdo také od smrti fenky nezaregistroval žádné rušivé vlivy nebo podezřelé jevy. Gregoryho to velmi mrzelo, neboť si vzal slova svého přítele k srdci a chtěl dokázat, že osvícená mysl může být při kontaktu s touto podivnou formou života prospěšná.

Po několika dnech pozorování dospěl k názoru, že Aurigiáni odletěli stejně neočekávaně, jako se objevili. Teprve drobný incident ho přesvědčil, že tomu tak není, a ještě téhož večera popsal příhodu v dopise adresovaném do Worcesterského Parku v Surreyi.

*Milý pane Wellsi,*

*velmi se omlouvám, že jsem Vám nenapsal dříve, ale vinu na tom nese nedostatek nových událostí na Grendonově farmě. Teprve dnes se Aurigiáni opět objevili! Tedy pokud je výraz „objevili" vhodný pro neviditelné tvory. Krmil jsem právě s Nancy Grendonovou na zahradě*

*slepice. Všude kolem je ještě pořád dost sněhu, všechno je bílé. Jak se slepice sbíhaly k zrní, zpozoroval jsem na dolním konci sadu pohyb. Vlastně žádný pohyb, jen větve jedné zakrslé jabloně se otřásly a spadl z nich sníh. Potom se otřásla druhá jabloň a po ní padal sníh z dalších jabloní směrem k nám. Grendon nepokosil na podzim v sadu trávu a její stébla vyčnívala nad sníh. Brzy jsem si všiml, jak jsou jejich konce někým neviditelným zatlačovány do sněhu! Upozornil jsem na tento úkaz Nancy. Tráva se přestala ohýbat několik kroků od nás.*

*Nancy byla zděšená, ale rozhodl jsem se, že se tentokrát zachovám více jako Angličan než posledně. Učinil jsem krok vpřed a zeptal se: Kdo jste? Co chcete? Jestliže jste přišli v míru, jsme vaši přátelé?*

*Nikdo mi neodpověděl. Udělal jsem další krok vpřed a teď se tráva ohýbala na druhou stranu, tvor tedy ustupoval. Podle stop ve sněhu jsem usoudil, že musí mít velkou končetinu a podle rychlosti, s jakou přibývaly stopy, jsem viděl, že přede mnou utíká. Zavolal jsem na něho a také se rozběhl. Běžel kolem domu a v blátě na dvoře jsem jeho stopu ztratil. Ale instinkt mě vedl podél stodoly k rybníku.*

*Na břehu jsem viděl, jak se voda rozevřela a zase zavřela, a kolem se rozběhly vlny, jako by do ní vklouzlo nějaké tělo. Kousky ledu na hladině se rozhoupaly, takže jsem mohl sledovat, kam neviditelný tvor pluje. Uprostřed rybníka vlny ustaly, zřejmě se potopil ke svému záhadnému hvězdnému stroji.*

*Tito tvorové, nepochybně to budou lidé, musejí být vodními bytostmi a možná žijí v kanálech Rudé planety. Představte si, pane Wellsi - neviditelné lidstvo! Idea stejně krásná a fantastická jako myšlenka Vašeho románu Stroj času!*

*Prosím, napište mi svůj názor. Věřte, že jsem zcela při smyslech a chci být co nejvěrnějším a nejpodrobnějším zpravodajem všech událostí na Grendonově farmě.*

*S úctou Váš přítel a obdivovatel*

*Gregory Rolles*

Gregory se ovšem ve svém dopise nepřiznal, že Nancy se k němu přitiskla a svěřila se mu, že se bojí. A že se k němu tiskla celou cestu k domu, až do předsíně. Také se nezmínil, že zavrhl myšlenku, že tyto bytosti jsou nepřátelské a že za to sklidil Nancyin obdiv. A už vůbec ho nenapadlo napsat o úvahách, že Nancy je vlastně velmi hezké děvče a že by možná stála za to, aby kvůli ní riskoval nepřátelství dvou naprosto rozdílných lidí - Edwarda Rollese, svého otce, a Berta Necklanda, zemědělského dělníka.

V tom okamžiku však vstoupila do síně paní Grendonová a dva mladí lidé od sebe rychle odskočili. Paní Grendonová již chodila velmi pomalu. Nový život v jejím lůně pro ní znamenal velké zatížení a držení těla tomu odpovídalo. Aby jí neznepokojili, neřekli jí, co na zahradě viděli. Nakonec ani nebyl na řeči čas, protože farmář se dvěma pomocníky vešli do kuchyně, stáhli z nohou vysoké boty a dožadovali se oběda.

O týden později Gregory opět přišel na farmu. Jako záminku si vzal článek o elektřině, který našel v novinách. U oběda se hovořilo o páchnoucí rose.

Poprvé se o ní v Gregoryho přítomnosti zmínil Grubby. Spolu s Bertem Necklandem tvořili veškerou mužskou pracovní sílu, jakou si Grendon mohl dovolit. Zatímco Neckland byl považován za domácího a bydlel v domě, (měl pokojík v podkroví), Grubby směl přespávat pouze ve staré chatrči za prasečími chlívky, kde mu zvířata svým kvičením nahrazovala ukolébavku.

„Takovou rosu jsme tu ještě neměli, pane Grendone," řekl, jakoby předpokládal, že Gregory o tom ví. Grubby málokdy pronesl něco originálního.

„Byla neobyčejně bohatá," přikývl Grendon. „Jako na podzim."

U stolu se rozhostilo ticho, přerušované jen cinkáním lžic, žvýkáním a Grubbyho mlaskáním a srkáním.

„Ale to nebyla obyčejná rosa," řekl Grubby, když paní Grendonová krájela pečeného králíka. „To vím určitě."

„Páchla po muchomůrkách," poznamenal Neckland. „Nebo jako bahno z rybníka."

Opět se všichni dali do žvýkání.

„O páchnoucí rose jsem už četl," řekl Gregory. „Taky o páchnoucích deštích, kdy z oblohy padaly žáby. Dokonce jsem četl o kroupách, v nichž byly živé ropuchy."

„Ty jsi vždycky četl o něčem, čemu by Člověk nevěřil," podotkl Neckland. „Jenže my tady mluvíme o rose, která padala na naší farmě dnes ráno. A žádné žáby v ní nebyly."

„Nechte toho," řekla Nancy. „Děláte si starosti kvůli troše rosy."

„Nikdy jsme takovou rosu neviděli, slečno Grendonová," řekl Grubby.

„Já jenom vím," přidala se paní Grendonová, „že dnes musím znovu prát prádlo. Nechala jsem ho přes noc venku a teď smrdí,"

„A nemá to něco společného s rybníkem?" zeptal se Gregory. „Například nějaké zvláštní vypařování."

Neckland se na něho pohrdavě podíval a chtěl něco říci. Ale Grendon ho ze svého místa v čele stolu zarazil a ukázal vidličkou na Gregoryho.

„Možná máte pravdu. Protože ta rosa padala jenom na naší farmě. A to ještě ne všude, jen na straně u rybníka. Cesta byla vlhká až po vrata, metr za nimi byla suchá jako troud."

„To je pravda, pane Grendone," potvrdil Neckland. „Západní pole bylo celé mokré, ale na louku za mezí nespadla ani kapka. Á, už se nám nese čaj s rumem!"

„Říkejte si, co chcete, ale taková rosa tady ještě nikdy nepadala," uzavřel Grubby.

Po obědě se s šálky v ruce odebrali do salónku. Vedle něho byla místnost, která sdílela se salónkem společný krb. Byl to Grendonův pokoj a topilo se v něm zřídkakdy. Farmář se do něho uchyloval, když čas od času prováděl účetní bilanci svého hospodářství. Ostatní členové domácnosti pokoje neužívali.

Grendon po obědě odešel do svého pokoje a Gregory ho následoval. Tady měl farmář všechny knihy - své Carlyly, Ainsworthy, Ruskiny a Lyttony a také Wellsův Stroj času, který mu Gregory věnoval o vánocích. Ale jinak tu bylo více vycpaných nebo v lihu naložených zvířat než knih.

Zvířata nepochybně preparoval člověk, který o přírodě mnoho nevěděl, protože stála v pózách, jakých v živém stavu nikdy nemohla dosáhnout. Některá z nich měla dokonce voperovány další klouby, což bylo možno rozpoznat podle deformovaných končetin. Gregory při své první návštěvě musel značně namáhat svou fantazii, aby poznal, co je sova, pes, liška, kočka, koza a jehně. Pouze vycpaná ryba se skutečně podobala tvorům, kteří plavou ve vodě.

Gregory se podíval na vycpaná monstra a napadlo ho, že jestli někdo stvořil svět, pak bylo štěstím, že to nebyl člověk, který vycpával tato zvířata.

Grendon zachytil jeho pohled.

„Jak se vám líbí má zvířata?"

„Myslím, že byste měl preparaci a vycpávání věnovat větší pozornost."

Grendon neodpověděl, jenom mávl rukou.

„Uvidíte, že je to velmi zajímavý koníček," řekl Gregory.

Farmář zavrtěl hlavou.

„Mladý muži, jste ještě příliš mladý a vidíte život jen z jeho dobré stránky. I když jste vystudoval univerzitu, je toho ještě hodně, co neznáte. Člověk musí nejdříve zestárnout, aby poznal skutečné hodnoty života. Ale to už je zase veškery elán pryč a zůstává jen tvrdošíjnost."

„Ale -"

„Nebudu už vycpávat zvířata. Nemám na to čas. Nemám čas na nic než na svou farmu."

„To není pravda! Přece -"

„Je to pravda. Nemluvím do větru. Možná si s vámi někdy povídám, a snad vás mám i trochu rád, ale jinak pro mě nic neznamenáte." Podíval se Gregorymu zpříma do očí a potom je pomalu sklopil. Byl v nich smutek. „Ani Marjorie už pro mě nic neznamená, i když dříve tomu bylo jinak. Teď mám svou farmu, víte? Já jsem má farma a má farma - to jsem já."

„Máte s ní hodně práce," řekl Gregory.

„Vy mi nerozumíte, hochu. Nikdo mi nerozumí. Tahle půda je špatná. Neúrodná. Každým rokem plodí méně. Se mnou je to také tak, rok od roku se ze mě něco ztrácí.“ Náhle vstal. „Měl byste jít raději domů, Gregory.“

„Chtěl jsem vám pomoci, Josephe.“

„Já vím, myslíte to dobře. Ale běžte domů, dokud je venku hezky.“ Pohlédl oknem na prázdný dvůr. „Doufejme, že dnes v noci už ta páchnoucí rosa padat nebude.“

**7.**

Páchnoucí rosa již nepadala. Za týden se na ni zapomnělo, i když nových událostí je na farmě málo a není mnoho věcí, o kterých se u stolu hovoří.

Minul únor. Nebyl ani výrazně horší, ani znatelně lepší než minulé únory. Jen na konci měsíce se přehnalo několik lijáků. Přišel březen a s ním nastalo jaro. Zvířata na farmě začala přivádět na svět své potomky.

Mláďata se rodila v překvapujícím množství. Jako by chtěla vyvrátit farmářovo přesvědčení, že zdejší půda je neúrodná.

„Nikdy jsem něco podobného neviděl!“ řekl Grendon Gregorymu. Ani Gregory neviděl nikdy farmáře tak nadšeného a plného vzrušení.

Grendon vzal Gregoryho za paži a zavedl ho do chléva. Kolem mladé kozy poskakovala čtyři kůzlata, to poslední právě dělalo první krůčky na nejistých nožkách.

„Jsou čtyři!“ ukazoval Grendon. „Slyšel jste někdy o koze, aby měla čtyři kůzlata? Měl byste o tom napsat do londýnských novin! Ale pojďte se podívat k prasatům!“

Kvičení z chlívku bylo hlasitější než dříve, i zápach byl silnější. Když kráčeli po chodníku, Gregory vzhlédl ke čtyřem velkým jilmům, jejichž větvičky byly obalené zelení. Napadlo ho, jestli v tom kvičení není něco nepřirozeného.

Grendonův chov prasat byl smíšený, s mírnou převahou velkých černých, která v jednom vrhu dávají kolem desíti selat. Teď jich měla každá prasnice nejméně čtrnáct, kolem jedné velké černé svině jich poskakovalo dokonce osmnáct! Kvičení, které selata vydávala, bylo nesnesitelné. Gregorymu bylo Grendonovo nadšení nepochopitelné, ale pak si uvědomil, že toho ví o životě na farmě málo.

„Samozřejmě, že to všechna nepřežijí,“ řekl Grendon. „Prasnice nemá dost struků, aby uživila tak početné potomstvo. Ale je to rekord! Měl byste o tom napsat do Norwichského Oznamovatele!“

Grubby se přištrachal s dvěma vědry krmení, tvář měl zrudlou námahou. „Nikdy jsem neviděl tolik selat!“ řekl, když vylil obsah věder do koryt. „Měl byste o tom napsat do novin. Určitě jich nikdy nemají tolik!“

Gregorymu se nepodařilo, aby si o tom promluvil s Nancy. Jela s matkou do Cottersallu, protože v městečku byl trh. Poobědval s farmářem a jeho pomocníky - paní Grendonová jim připravila studené jídlo - a vydal se na projížďku po farmě.

Slunce bylo ještě slabé. Nedokázalo proniknout daleko pod hladinu rybníka. Ale když se Gregory díval ze sedla do vody u břehu, zdálo se mu, že se přímo hemží pulci a mladými žábami. Z bahna vystřelil veliký brouk, chytil pulce a opět s ním zmizel v hloubce. Také dvě kachny se živily pulci a malými žábami. A za každou z nich plula celá armáda malých kachňat.

Objel stodolu a zamířil ke strojovně. V korunách mladých stromků a na keřích hnízdili ptáci. Hnízda lindušek, rehků, vrabců i špačků byla přeplněna vejci. Příliš mnoha vejci.

Gregory se na chvíli zastavil a přemýšlel. Potom se obrátil a vracel se k domu. Nancy stála mezi dvěma kupkami sena. Byla k němu otočena zády. Seskočil z koně a rozběhl se k ní.

„Nancy!“ zvolal překvapeně.

Ale dívka se neotočila.

Gregory zpomalil a když k ní došel, položil jí ruku na rameno. „Nancy -“

Hlava se otočila. Gregory překvapeně vykulil oči, protože se díval na ovčí hlavu s Nancyiným šátkem uvázaným kolem dolní čelisti.

Hlava spadla a Gregory viděl, že byla napíchnutá na tyči. Kolem ní byl balík slámy oblečený do starých Nancyiných šatů. Gregory se otočil a chtěl jít zpátky ke své klisně, ale Neckland mu zastoupil cestu.

„Ha! Tak tě tu máme zase, co? Pořád se tady motáš, i když jsem ti říkal, abys nás už neotravoval! Varoval jsem tě! Příště tě varovat už nebudu, pamatuj „si to! Necháš Nancy na pokoji a budeš si hledět svých knížek, rozumíš?“

Gregory na něj pohrdavě pohlédl.

„Hned jsem si myslel, že tak hloupý nápad mohl vzejít jenom z tvé nevzdělané hlavy! Rád bych věděl, co by tomu řekla paní Grendonová nebo sama Nancy. Nebo to ukážeme panu Grendonovi, co říkáš? Ty ses snad pomátl, Necklande!“

„Varuju tě! Přestaň sem chodit! Nebo tě jednoho dne ztluču tak, že to budeš ty, kdo se pomate!“

„Nech těch blbostí a hleď si svého! Jestli sem chodím nebo ne, záleží na Grendonových a ne na tobě! Měl by sis to uvědomit! A jestli to tvá hloupá makovice nedokáže pochopit, budeme se muset vypořádat jinak!“

„Jase tě nebojím!“

„To je tvoje věc,“ řekl Gregory a odstrčil ho. Šel ke své klisně, vyšvihl se do sedla a aniž se s kýmkoli rozloučil, jel domů.

Sto metrů za vraty se zastavil a ohlédl. Farma byla jako po vymření. Nikde nebylo živé duše. Kolem kusu vyvýšené země jen bažiny a nad vším modrá obloha.

*Budu muset počkat,* pomyslil si. *Teprve časem se ukáže, jestli loď z vesmíru přinesla dobro a užitek nebo pohromu.*

V Cottersallu jel rovnou na tržiště. Před koloniálem uviděl Grendonův kočár, před kterým byl zapražen Nancyin poník Hetty. Dívka s matkou vyšly z obchodu. Gregory seskočil z koně a pozdravil je.

„Právě se chystáme navštívit paní Edwardsovou a její dcery,“ řekla paní Grendonová.

„Dovolila byste mi, prosím, abych si pohovořil s Nancy? Bude to jenom na deset minut.“

Paní Grendonová, která v těžkém kožichu byla ještě objemnější, se podívala na něho, potom na svou dceru a znovu na něho.

„Hovoříte s ní na farmě, tak nevidím žádný důvod, proč byste s ní neměl hovořit tady, pane Gregory. Určitě si s ní chcete popovídat sám, ale nevíte kde. Jenže lidé tady v Cottersallu mají oči a uši všude a já nechci, aby má dcera přišla do řečí. Nepočkalo by to, až zase přijdete k nám?“

„Byl bych vám velmi vděčný, kdybych si směl pohovořit s Nancy ještě dnes. Má domácí, paní Fennová, má za obchodem malý salónek a určitě nám dovolí, abychom si tam s Nancy popovídali. Náš rozhovor bude ve vší počestnosti, paní Grendonová.“

„Houby v počestnosti! Zítra o tom bude vědět celé městečko!“ řekla a začala uvažovat. Nancy stála vedle ní se sklopenou hlavou a nezvedala oči ze země. Gregory na ni pohlédl. Zdálo se mu, že ji takto vidí poprvé. Pod modrým kabátem s kožešinovým límcem měla hnědooranžové bavlněné šaty a na hlavě čepici. Měla hezkou a čistou pleť, jemné, ale plné rty a tmavé oči se skrývaly pod dlouhými řasami; Gregory si náhle připadal jako zloděj, který chce ukrást krásu, která mu nepatří.

„Ale ať! Zlé jazyky člověk stejně neumlčí!“ řekla paní Grendonová konečně. „Jdu teď k paní Edwardsové. Vy dva jste už dost staří, abyste věděli, jak se máte chovat. Ale za půl hodiny tě chci vidět u paní Edwardsové, Nancy! Rozuměla jsi?“

„Ano, maminko.“

Pekařství bylo v sousední ulici. Gregory a Nancy šli mlčky. Gregory zavedl klisnu do stáje a pak vstoupil s Nancy zadním vchodem do salónku za krámem. V tuto denní dobu pan Fenn spal v pokoji nahoře a paní Fennová byla v krámě, takže salónek byl prázdný.

Nancy se posadila vzpřímeně na židli.

„Můžeš mi říct, co to má znamenat? Takhle mě uprostřed města odtrhnout od matky? Musela jsem se červenat!“

„Nehněvej se, Nancy. Musím s tebou mluvit.“

Pohrdavě našpulila rty. „Jezdíš na naši farmu dostatečně často, abychom si mohli pohovořit tam. Ovšem to si mě skoro nevšimneš.“

„To je nesmysl! Jezdím tam hlavně kvůli tobě, zvláště v poslední době. Jenže tebe víc zajímá Bert Neckland.“

„Cože? Bert Neckland?“ vyprskla smíchem. „To má být vtip? Proč by mě měl zajímat právě on? Ostatně, i kdyby mě zajímal, tobě by do toho nic nebylo.“

„Bylo, Nancy! Protože tě miluji!“

Nechtěl to tak ze sebe vyhrknout, představoval si své vyznání lásky jinak. Ale bylo to venku. Aby zmírnil nevýhodu, do jaké se dostal, přešel místnost, poklekl před dívkou na koleno a vzal ji za ruce.

„Myslela jsem si, že jezdíš za tátou.“

„To bylo jen zpočátku, Nancy. Teď k vám jezdím kvůli tobě.“

„To kvůli mně ses začal zajímat o farmářství? Proto k nám teď tak často jezdíš?“

„Ano, samozřejmě se také zajímám o farmářství, ale teď chci hovořit o tobě, Nancy. Řekni mi, máš mě aspoň trochu . ráda? Dodej mi odvahy!“

„Jsi hrozně milý, Gregory, přiznám se, že jsi mi velmi sympatický, ale -“

„Ale?“

Sklopila oči. „Musíš si uvědomit, že tvé společenské postavení je jiné než moje. A kromě toho - ty nic neděláš.“

Její odpověď ho zaskočila. S přirozeným egoismem mládí ho vůbec nenapadlo uvažovat, že by Nancy mohla mít vůči němu nějaké výhrady. Náhle si uvědomil nepříjemnou pravdu svého postavení, alespoň jak se jeví Nancy.

„Já -“ zakoktal, „máš pravdu, když se ti zdá, že v současné době nic nedělám. Ale já jsem přijel do Cottersallu, abych studoval a četl, také si píši s několika velmi důležitými osobnostmi. Kromě toho jsem se sem uchýlil především proto, abych se rozhodl o své budoucí kariéře. Ujišťuji tě, že nejsem žádný lenoch ani budižkničemu, jak si o mně možná myslíš.“

„Ne, já si to nemyslím. Ale Bert říká, že mnohé večery trávíš v hostinci U poutníka.“

„On to říká? A co je mu vlastně po tom, jak já trávím své večery! Nakonec i tobě, když na to přijde! Je to moje věc! Co si to ten Neckland dovoluje! To je ale drzost!“

Nancy vstala. „Jestli jsi mi chtěl říci jen tohle, udělám lépe, když půjdu za maminkou. Určitě je už celá nesvá.“

„Och, jsem to ale blázen! Všechno jsem zpackal! Odpusť mi to, Nancy!“ uchopil dívku oběma rukama za zápěstí. „Prosím tě, zůstaň ještě chvíli a vyslechni mě! Chci si s tebou promluvit o vaší farmě. Děje se tam něco divného a vážně si myslím, že bys měla zůstat na noc v Cottersallu. Všimla sis, kolik se u vás narodilo mláďat? Třeba selat? Nezdá se ti to zvláštní?“

„Já na tom nic zvláštního nevidím. Ani táta ne. Pracuje od rána do večera a dobře se o zvířata stará. Je nejlepším farmářem v okolí. Proč by jeho zvířata neměla mít víc mladých?“

„Jistě, tvůj táta je skvělý člověk. Ale nejsou to jen jeho zvířata, co mají tolik mladých. Vrabčí hnízda jsou plná vajec. V rybníku je tolik pulců, že se voda jimi přímo hemží! Na vaší farmě se děje něco divného, Nancy, a chci udělat všechno, aby se ti něco nestalo!“

Vážnost, s jakou hovořil, a upřímnost, s jakou jí tiskl ruku, obměkčila dívčin vzdor. „Milý Gregory, vždyť ty vůbec nic nevíš o životě na farmě! Přes všechny knihy, které jsi přečetl! Ale je od tebe velmi hezké, že se o mě tak zajímáš.“

„Budu se o tebe pořád zajímat! Protože tě miluji!“

„Neříkej to, musím se červenat.“

„Budeš ještě rozkošnější!“

Položil jí ruce na ramena a když k němu vzhlédla, objal ji a políbil.

Nancy vykřikla a vyprostila se z jeho objetí. Ale vykřikla velmi potichu.

„Gregory, to nesmíš! Teď musím jít za maminkou!“

„Ještě jeden polibek! Nepustím tě, dokud mi ho nedáš!“

Rychle ho políbila a rozběhla se ke dveřím. „Přijď zase brzy k nám!“ zašeptala a zmizela v chodbě.

„S radostí!“ odpověděl Gregory.

Ale jeho příští návštěva na farmě mu přinesla víc hrůzy než radosti.

**8.**

Když Gregory opět přisel na farmu, stál na dvoře nezapřažený povoz. Na jeho korbě bylo plno podsvinčat, která kvičela, až uši zaléhaly. Grendon, který s Necklandem selata nakládal, vyšel s úsměvem Gregorymu vstříc.

„Letos na nich vydělám!“ řekl spokojeně. „Prasnice by je stejně všechna neuživila, tak jsem je naložil a odvezeme je do Norwiche. Dobře nám tam za ně zaplatí!“

„Ta ale vyrostla, co jsem tu byl naposledy!“

„Přibírají víc než kilo denně! Berte, pojď se mnou pro síť! Raději ji přehodíme přes korbu. Selata jsou jako čerti, mohla by nám cestou vyskákat!“

Oba muži zamířili ke stodole, jejich gumové holínky čvachtaly v blátě. Gregory se za nimi díval, dokud nezmizeli uvnitř.

Potom za sebou zaslechl jiné kroky. Byly těžké a mlaskavé. Otočil se.

V blátě mezi stájí a povozem se objevili dvojí souběžné stopy. Zdálo se, že vznikají samy od sebe, bez zjevné příčiny. Stopy se otiskovaly jedna po druhé a blížily se k povozu.

Gregory ztuhl. Zmrazil ho ledový pocit nepřirozené hrůzy. Nedokázal se pohnout, jen tupě zíral, jak se stopy blíží.

Když dospěly k povozu, ten se zhoupl a zaskřípěl, jako by se na něj pokoušelo něco vylézt. Podsvinčata zděšeně zakvičela. Jedno z nich se vymrštilo do vzduchu a přeskočilo postranici. Potom všechna ztichla.

Gregory se pořád nedokázal pohnout. Slyšel z korby povozu nevysvětlitelný zvuk, jako kdyby někdo něco nasával s občasným hlasitým zamlasknutím, ale oči měl upřeny na otisky v blátě. Vůbec se nepodobaly stopám lidských bot. Spíše to vypadalo, jakoby se blátem táhl tvor, který má místo nohou ploutve.

Náhle se mu vrátil hlas. „Pane Grendone!“ zakřičel. Na povoz se odvážil pohlédnout teprve tehdy, když farmář a jeho pomocník vyběhli ze stodoly.

V korbě bylo poslední podsvinče. Přímo před očima mu splaskávalo jako vypouštěný nafukovací balónek, potom se svezlo a zůstalo ležet jako prázdný měch. Zbyla z něj jen kůže.

Povoz zaskřípal a zhoupl se. Něco seskočilo do bláta. S těžkým čvachtáním to zamířilo přes dvůr k rybníku.

Grendon nic z toho neviděl. Přiběhl a civěl na prázdné prasečí kůže stejně užasle jako Gregory. l Neckland byl vyjevený, ale vzpamatoval se nejdřív.

„Musela dostat nějakou nemoc!“ řekl. „Nějakou tu novou nemoc, kterou sem zavlekli z Evropy!“

„To nebyla žádná nemoc,“ odpověděl Gregory. Teprve teď si uvědomil, že v kůžích nezůstaly ani kosti. „Podívej se, to sele, co vyskočilo ven, je celé!“

Podsvinče, které si skokem zachránilo život, si při dopadu na zem zlomilo nohu. Teď leželo v blátě několik metrů od nich a rychle dýchalo. Grendon je zvedl.

„Zachránilo se před tou nemocí tím, že vyskočilo,“ trval Neckland na svém. „Pane Grendone, raději se pojďme podívat, v jakém stavu jsou ostatní.“

„Ano, to bychom se měli podívat,“ souhlasil Grendon. Podal podsvinče Gregorymu. „S jedním seletem přece nepojedu do města. Zaneste ho do kuchyně, ať z něj aspoň něco máme. Žena ho zítra připraví k obědu.“

„Ale to žádná nemoc nebyla, pane Grendone,“ řekl Gregory.. „Jestli mi nevěříte, vezměte ta podsvinčata k veterináři do Heighamu. On vám to potvrdí.“

„Mladý muži, přece mé nechcete učit, jak mám vést svou farmu? Mám dost jiných starostí než jezdit k veterináři!“

**9.**

Od této chvíle se Grendon choval značně odměřeně. Navzdory tomu Gregory jezdil na farmu dál, chtěl se vídat s Nancy a musel vědět, co se u Grendonů děje.

Druhý den po hrozné události obdržel dopis od H. G. Wellse. Pravilo se v něm: *Přečetl jsem si se zájmem Vaši zprávu. Popravdě řečeno, nedívám se na celou záležitost ani optimisticky, ani skepticky. Chci jen věřit, že stojíme na prahu epochy úžasného pokroku - nepochybně tak velkého, že si ho neumíme představit ani v nejodvážnějších snech a jaký si netroufali předpovědět ani ti nejsmělejší proroci. Nepřekvapuje mě, že se tato událost odehrává na zapadlé farmě v Norfolku a že o tom víme jen my dva, někdy tomu tak bývá. Nemyslete si, že se na celou záležitost nedívám s rostoucími obavami, i když bych velmi rád zvolal: Jaký skvělý šprým!*

Jenže Gregory byl příliš zaměstnán úvahami o událostech na farmě, než aby se z dopisu radoval. Strčil ho do kapsy kabátu a šel osedlat Daisy.

Před obědem se mu podařilo dostat od Nancy jeden polibek a dát jí na tvář druhý v kuchyni, když paní Grendonová na chvíli odešla.

Kromě toho se na farmě nic veselého nestalo. Grendon se přesvědčil, že žádné další podsvinče záhadnou chorobou neonemocnělo. Ale několikrát denně zašel do chléva, aby se ujistil, že selata jsou v pořádku. Mezitím došlo k dalšímu zázraku. V dřevěné boudě na dolní pastvině slehla kráva a přivedla na svět čtyři telata. Farmář nepředpokládal, že telata přežijí, ale kupodivu se měla čile k světu a byla zdravá. Nancy je krmila z láhve.

Když Grendon přišel k obědu, měl opuchlý obličej. Nebylo divu, celou noc strávil ve chlévě a pomáhal krávě rodit. Ztěžka dosedl na židli v čele stolu a čekal, až přinesou pečené sele.

Ukázalo se, že se nedá jíst. Sotva si vstrčili první sousto do úst, hned ho všichni vyplivli. Mělo nepříjemně hořkou chut:

„To je ta nemoc!“ řekl Neckland. „To sele bylo taky nemocné! Neměli bychom to maso jíst, jinak bychom mohli být do týdne mrtví!“

Nancy narychlo připravila studenou mísu s nasoleným hovězím, sýrem a nakládanými cibulkami. Paní Grendonová nic z toho nejedla. Vstala od stolu a slzami v očích se uklidila do svého pokoje. Domnívala se, že sama zkazila pečeni nesprávnou přípravou. Nancy ji běžela uklidnit.

Po jídle Gregory řekl: „Pane Grendone, zítra musím na pár dní do Norwiche. Vidím, že máte potíže. Mohu pro vás něco udělat ve městě? Neměl bych vám sem poslat veterináře?“

Farmář mu položil ruku na rameno. „Vím, že to myslíte dobře, Gregory, a jsem vám za to vděčný. Ale vy si vůbec neuvědomujete, kolik taková návštěva veterináře stojí. Přišlo by to na fůru peněz a přitom si nejsem jist, jestli by mi to vůbec pomohlo. Představte si, že přijde nějaký mladý blázen a řekne, že všechen můj dobytek je otrávený a že ho musím vybít. Takhle si to představujete?“

„Gregory Rolles má peněz dost,“ řekl Neckland uštěpačně. „A myslí si, že bohatí jsou všichni.“

Grendon se na něho osopil: „Kdo ti říkal, abys otvíral tu svou nevymáchanou hubu? Zavři ji a buď zticha, když se bavíme! Nic ti do toho není! Jsi už po jídle a dávno jsi měl uklízet u krav!“

Když Neckland odešel, farmář řekl: „Bert je dobrý hoch, ale nějak vás nemá rád. Říkal jste, že máme potíže. Ano, ale na farmě jsou vždycky potíže. Jeden rok s tím, druhý rok s oním. Ale ještě nikdy jsme neměli tolik mladých jako letos a řeknu vám, že z toho mám ohromnou radost. Náramnou radost! Pár selat zdechlo, ale to mi přece nemůže zabránit, abych z těch ostatních nevykrmil pěkné pašíky!“

„Ovšem když budou chutnat jako to dnešní sele, tak je neprodáte.“

„Nebuďte škarohlíd! Třeba z toho vyrostou. A i kdyby nevyrostla, myslíte, že je lidi nekoupí? Budou chtít vědět, co je to za zvláštní chuť! Já jsem jen chudý člověk, Gregory. Nemohu si dovolit pustit štěstí z ruky, když mi do ní samo vlétlo. Řeknu vám něco, co ještě ani Bert neví. Zítra nebo pozítří přijde tesař Seeley a postaví mi další chlévy, abych měl kam dát mladé. Dřeva mám dost. Umístím je vedle Gubbyho boudy."

„Dobře. Ale něco mi tedy dovolíte, ano? Chci vám oplatit vaši laskavost a náklonnost, kterou vůči mně chováte. Přivedu vám z Norwiche veterináře na své náklady. Jen aby se rozhlédl, nic víc. Ať máme klid."

„Vy jste ale paličák. To byste zbytečně vyhodil kupu peněz! Vždyť se tu nic neděje! Jestliže ale toho veterináře chcete mermomocí přivést, musím vám říci, co říkával můj otec: Jestli se na mé farmě objeví cizí člověk, kterého jsem nepozval, vezmu na něho pušku a nasypu mu do kalhot broky! Tak, jak jsem to udělal těm dvěma tulákům loni v létě! Je vám to jasné?"

„Ano."

„Teď se musím jít podívat na krávu. A vy se přestaňte starat o věci, kterým nerozumíte."

Když farmář odešel, Gregory stál dlouho u okna a díval se ven. Čekal, že za ním Nancy přijde a v duchu si představoval další vývoj událostí. Ale všude byl klid. *Jsem jediný, kdo si dělá starosti*, pomyslel si. Dokonce i sám H. G. Wells zřejmě bere jeho zprávy se špetkou humoru. Přitom z celé Anglie právě on by to měl brát vážně, když podobnou návštěvu popsal ve svém nedávno dokončeném románu. I když jeho návštěvníci byli poněkud jiní.

Nakonec se rozhodl, že když pro něho nemá nikdo pochopení, rozjede se za svým moudrým strýcem do Norwiche. Rozloučil se s Nancy a loudal se domů.

Moudrý strýc pochopení pro Gregoryho měl. Byl to klidný muž vybraného chování a nijak se nepodobal svému bratru, Gregoryho otci. Trpělivě naslouchal Gregoryho vyprávění o událostech na farmě, pokyvoval vážně hlavou a pozorně si prohlížel nákres stopy v blátě. Nakonec řekl:

„Jsou tam strašidla!"

Když se mu Gregory pokoušel odporovat, rezolutně ho umlčel. „Můj drahý synovče, obávám se, že máš plnou hlavu zázraků naší moderní doby. Viděl jsi obdivuhodnou konstrukci mostu přes ústí řeky Forth, víš o kolosální věži, kterou Eiffel postavil v Paříži - ačkoli, jestli ta věž vydrží stát deset let, tak sním vlastní klobouk. Ne, nikdo nepopírá, že tyhle věci jsou přímo zázračné, ale pořád jsou to předměty, které spočívají na pevné zemi. A ty se mi tu pokoušíš namluvit, že inženýři u nás nebo v nějakém jiném světě sestavili stroj, ve kterém se dá létat z jednoho nebeského tělesa na druhé. Já ti povídám, že nic takového není možné. Žádný inženýr takový stroj nemůže postavit. Neříkám to jen tak pro nic za nic, cituji ti platné fyzikální zákony. Někde mám knihu, kde je přesně dokázáno a doloženo výpočty, že nikdo nemůže sestrojit stroj podobný Eiffelově věži opatřené na konci motory, který by letěl ze Země na Mars nebo ze Země na Měsíc, Nebo kamkoli jinam. Je to ostatně psáno i v bibli, tak to musí být pravda. Ano, chlapče, i když ti moderní doba stoupla do hlavy, na té farmě jsou docela obyčejná staromódní strašidla."

Tak šel Gregory do města a procházel knihkupectvími. Tu a tam koupil nějakou knihu a v duchu ho mrzelo, že se mýlil, když se domníval, že jeho strýc, který měl pro něho vždycky pochopení a téměř vždycky dvacetišilink při loučení, je moudrý. *Inu, časy se mění a já jsem vyrostl*, pomyslel si.

Jinak by Norwich pěkné město a bydlení ve strýcově domě pohodlné. Nakonec zde zůstal týden, i když původně zamýšlel setrvat nejvýše tři dny.

Když se potom blížil po hrubé cestě ke Grendonově farmě, svědomí se v něm ozvalo. Byl překvapen, jak se vše změnilo od doby, kdy tudy projížděl naposledy. Všude bylo plno zeleně, dokonce i vřesoviště působilo jaksi veseleji. Ale když přijel k farmě, zjistil, že je přímo zarostlá, všechno bujelo jako smyslů zbavené. Černý bez se vytáhl nad střechu stodoly, petrželová nať sahala do pasu. Tráva na jižní louce byla po prsa a větrný mlýn u rybníka mizel

v křoví. I jilmy se zdály být mnohem košatější a jejich těžké větve se skláněly výhružně nad domem.

Když projížděl přes dřevěný most do dvora, všiml si střapatých hnízd ve větvích. Všude létali ptáci. Ale celek na něho přesto působil spíše dojmem smrti než života. Nad hlavou viselo tíživé ticho.

Jako kletba pohlcující všechny zvuky I naději.

Uvědomil si, že tísnivý dojem získal zčásti proto, že Lardie mu nevyběhla se štěkáním vstříc. Byla to mladá kolie, která nahradila Cuff a stejně jako její matka vítala nadšeně každého návštěvníka. Dvůr byl prázdný. Dokonce ani slepice nepobíhaly s kdákáním po hnojišti. Až ve stáji si všiml těžkého černobílého koně, který patřil doktoru Crouchornovi. Gregoryho se zmocnil zvědavost provázená obavami.

Poněvadž ve stáji bylo plno, odvedl Daisy ke kamennému korytu u rybníka a tam ji uvázal. Potom se vrátil k domu. Dveře byly otevřeny. Vedle schodů rostly veliké pampelišky. Psí víno se vyšplhalo po zdi až k oknům v přízemí.

Gregory zachytil koutkem oka v trávě pohyb, zarazil se uprostřed kroku a podíval se dolů. Obrovská ropucha se krčila pod velkým listem a držela v hubě dosud se svíjející užovku, poulila na něho své vypouklé oči, jako by se snažila uhodnout, jestli jí neukradne kořist. Gregory se otřásl odporem a vyběhl po schodech do domu.

Tři ze čtyř Trixiiných kůzlat před ním prchla z chodby do pokoje. Jedno vyskočilo do křesla a s nakloněnou hlavou se zadívalo na vycpanou karikaturu kozy, která byla možná jeho prababičkou. Podle spouště, jaká v pokoji byla, tu kůzlata musela řádit hezkou dobu. Ani v kuchyni nikdo nebyl.

Z poschodí uslyšel tlumené zvuky. Schodiště se točilo kolem komína vzhůru a na jeho úpatí byly dřevěné dveře. Oddělovaly přízemí od místnosti nahoře. Gregoryho nahoru sice nikdy nepozvali, ale neváhal ani okamžik. Otevřel dveře a vyrazil po schodech. Hned za prvním ohybem do někoho narazil.

Byla to Nancy. Opírala se o zeď komína a plakala. Zašeptal její jméno a chtěl ji vzít za ruku, ale vytrhla se mu a prchala před ním po schodech nahoru. Zvuky shora teď slyšel jasněji. Byl mezi nimi i něčí nářek - i když v tom momentě ho neposlouchal. Nancy vběhla do místnosti naproti schodišti a zabouchla za sebou dveře. Když sahal na kliku, zámek dvakrát cvakl.

„Nancy!“ zavolal. „Neschovávej se přede mnou! Co se stalo?“

Neodpověděla. Jak stál nerozhodně přede dveřmi, vyšel ze sousedního pokoje dr. Crouchorn s lékařskou taškou v ruce. Byl to vysoký, zachmuřený muž s hlubokými vráskami, které jeho obličeji dodávaly tak přísný výraz, že většina jeho pacientů se strachem uzdravila ještě dřív, než k nim stačil dorazit. Při svých návštěvách si nikdy nesundával z hlavy klobouk. Nejinak tomu bylo i dnes.

„Co se děje, doktore?“ zeptal se Gregory, když lékař zavřel dveře a zamířil ke schodům. „Vypukl tady mor nebo něco podobného?“

„Mor?“ odpověděl dr. Crouchorn. „Ne, mor ne. Je to něco hroznějšího. Vymyká se to zdravému rozumu.“

„Proč vás sem pozvali?“

„Časně ráno přišla na paní Grendonovou její hodinka,“ odpověděl lékař a položil nohu na první schod.

Gregory si s úlevou oddychl. Dočista zapomněl na stav Nancyiny matky. „Co se jí narodilo? Je to chlapec?“

Lékař pomalu přikývl. „Porodila dva chlapce, mladý muži.“ Na okamžik se odmlčel, pak spěšně dodal: „Taky porodila sedm děvčat. Devět dětí! A všechny - všechny žijí! Něco takového je nemožné! Do smrti -“

Neodpověděl. Dotkl se prsty černého klobouku a rozběhl se po schodech dolů. Gregory se díval za ním, ale jeho mysl se ubírala jiným směrem. *Devět dětí! Devět! Jako by tu nebyl žádný rozdíl mezi člověkem a zvířaty ve chlévech.*

Vzor na tapetách na zdech se mu rozmazal. Přeskupil se a když se Gregory na něj znovu podíval, připadal mu jiný, chorobný. Celý dům byl nemocný. I dětský pláč z pokoje dožadující se mléka mu najednou připadal nelidský.

Ještě stál na chodbě a naslouchal hladovému křiku devíti dětských hrdel, když uslyšel kopyta Crouchornova koně. Rychle zaťukala na mostě a pospíchala po tvrdé cestě do Cottersallu, až se ztratila v dálce.

Z Nancyina pokoje nebylo slyšet ani hlásku.

Gregory usoudil, že se před ním skryla ze studu a sestoupil do přízemí pod schodištěm to zamňoukalo a vyběhla odtamtud mourovatá kočka, za ní tucet strakatých koťat. Kůzlata dosud okupovala pokoj. Z ohně v krbu zůstalo jen pár žhavých uhlíků. Od rána, kdy paní Grendonová začala rodit, nikdo nepřiložil.

„Vidím, že jste z toho pěkně vyjevený!“

Gregory se obrátil. Z kuchyně vyšel Grubby s chlebem a kusem masa v ruce. Usmíval se a žvýkal přitom s otevřenými ústy. „Náš farmář - to je hřebec! V celém hrabství neznám nikoho, komu by se podařilo devět dětí najednou!“

„Kde je Grendon?“

„Říkám vám, v celém hrabství nevím o nikom -“

„To jsem už slyšel. Chci vědět, kde je farmář?“

„Myslím, že pracuje. Člověče, opravdu neznám v celém hrabství chlapa, který by...“

Gregory ho nechal mluvit a vyšel z domu. Dvůr byl prázdný. Za rohem uviděl Grendona, nosil na vidlích seno ze stohu k chlévům. Gregory se mu postavil do cesty, ale farmář ho odstrčil.

„Chci s vámi mluvit, Josephe.“

„Mám práci. Myslel jsem, že jste si toho už všiml.“

„Chci s vámi hovořit o vaší ženě.“

Grendon neodpověděl a pracoval dál, jako by do něho vjel démon. Nabodl seno na vidle, popošel několik kroků, hodil je k chlévům a hned se otočil pro další seno. Nedalo se s ním mluvit. Krávy a telata, natěsnány v chlévě, bez přestání bučely a vydávaly zvuky, které kravám vůbec nepříslušely. Gregory chodil za farmářem, ale ten si ho vůbec nevšímal.

Grendon pracoval se sveřepě sevřenými rty. Oči měl zapadlé, jako by vůbec nespal. Když mu Gregory položil ruku na rameno, setřásl ji. Nabodl další otep a hodil ji k chlévům tak prudce, že Gregory musel uskočit, aby nebyl zasažen vidlemi.

Gregory ztratil trpělivost. Šel za Grendonem do chléva, zavřel dveře, zastrčil petlici a zůstal před nimi stát. Když se farmář vracel, neustoupil.

„Josephe, co to do vás vjelo? Proč jste najednou tak tvrdohlavý? Vždyť vaše žena vás teď potřebuje! Měl byste být u ní!“

Farmář se na něho podíval, ale jako by ho neviděl. Vidle držel v rukou jako zbraň. „Byl jsem s ní do svítání, když přivedla na svět čtvrté dítě.“

„Ale teď -“

„Teď je s ní ošetřovatelka z Dereham Cottages. Strávil jsem u své ženy celou noc. Teď se musím starat o farmu - všechno roste, víte?“

„Všechno roste až příliš, Josephe. Měl byste se na chvíli zamyslet a -“

„Na přemýšlení teď nemám čas!“ Odhodil vidle, odstrčil Gregoryho a otevřel dveře. Potom uchopil Gregoryho za paži a vedl ho na jižní louku.

Raný salát byl gigantický. Všechno rostlo jako splašené. Grendon se sklonil a prudce vyrval ze země mladou ředkvičku, potom karotku, jarní cibuli a házel je na zem.

„Vidíte to, Gregory? Všechno je větši, než jsem kdy viděl - a o několik týdnů dřív! Budu mít fantastickou sklizeň! V době, kdy nebudu mít na krku konkurenci! Podívejte se na pole! Podívejte se na sad!“ Ukázal širokým gestem na jabloně, jejichž koruny byly obsypány bílými květy. „Ať se stane cokoli, musím využít této příležitosti! Taková úroda potká člověka jednou za život! Je to - je to pohádka!“

Více už neřekl. Otočil se a v mžiku na Gregoryho zapomněl. S očima na zemi, která ho obdařila nečekanou hojností, rázoval k chlévům, odkud bylo slyšet Necklanda umývajícího máselnici.

Jarní slunce hřálo Gregoryho do zad. Zdálo se mu, že všechno je normální. Farma vzkvétala a těšila se na bohatou sklizeň. Od prasečích chlívků se nesly hlasy dělníků, kteří tam stavěli nové chlévy. *Možná si dělám zbytečné starosti*, pomyslel si Gregory, pomalu šel k domu. Neměl tu už co dělat, byl čas vrátit se do Cottersallu. Ale nejdřív si chtěl promluvit s Nancy.

Byla v kuchyni. Neckland jí přinesl vědro nadojeného mléka a ona je přelévala velkou naběračkou.

„Ach, Gregory! Nezlob se, že jsem tak utekla! Byla jsem tak rozrušená!“ Přistoupila k němu s naběračkou v ruce a položila mu důvěrně ruce na ramena, jak to ještě nikdy neudělala. „Chudák maminka! Bojím se, aby neztratila rozum, když přivedla na svět tolik dětí! Pořád povídá takové divné věci! Nikdy jsem ji tak mluvit neslyšela! Chvílemi je jak malé dítě!“

„A divíš se jí?“ řekl Gregory chlácholivě a pohladil ji po vlasech. „Musel to být pro ni šok. Až se vzpamatuje, bude to lepší.“

Nechala se políbit a podala mu naběračku mléka. Gregory se napil a hned mléko vyplivl.

„Fuj! Co je v tom mléce? To vás chce Neckland otrávit? Už jsi je chutnala? Je hořké jako pelyněk!“

Udiveně na něho pohlédla. „Všimla jsem si, že chutná nějak divně, ale nezdálo se mi, že je nedobré. Dovolíš, ochutnám je ještě jednou.“

„Ne, chutná to hrozně. Muselo se do toho něco dostat.“

Navzdory tomu zvedla naběračku ke rtům a usrkla. Pak zavrtěla hlavou. „Něco se ti zdá, Gregu. Má trochu jinou chuť, ale určitě není hořké.“

„Opravdu chutná hrozně. Nalej mi trochu do hrnku, zanesu je ochutnat tvému otci. Jsem zvědav, co řekne.“

„Na tvém místě bych ho teď nechala na pokoji. Víš, kolik má práce a jak je unavený. Celou noc byl u matky a ráno se dal zase do práce. Zmíním se mu o tom u oběda, už ho vařím. Ta kůzlata tu nadělala takový nepořádek! A to nemluvím o Grubbym! Zůstaneš tu na oběd, ne?“

„Děkuji, Nancy, ale pojedu domů. Čeká mě tam dopis, na který musím odpovědět. Přišel, když jsem byl v Norwichi.“

Kousla se do rtu. „Vidím, že o mě moc nestojíš.“

Pak luskla prsty. „Ale-ať! Ani mě nenapadne, abych se tě zeptala, jak ses bavil ve městě! Musí to být báječné, když je tam mladý muž sám a má všechen čas pro sebe, že? Když nemá co dělat a nemusí se starat ani o jídlo!“

„Proč mi to pořád vytýkáš, Nancy? Přišel mi dnes dopis od dr. Hudson-Warda, starého přítele mého otce. Je ředitelem školy v Cloucesteru a nabídl mi místo učitele za velmi lákavých podmínek, takže vidíš, že už nebudu dlouho zahálet!“

Zasmála se a přitiskla se k němu. „To je báječné! Bude z tebe hezký učitel! Jenže - Clouster je na druhém konci Anglie. Když tam odjedeš - to už se nebudeme vídat!“

„Ještě jsem nic neodepsal, Nancy.“

„Za týden odjedeš a už tě víckrát neuvidím. Jak se za tebou zavře školní brána, na Nancy si ani nevzpomeneš!“

Sklopila oči. „Gregu, všechno tady je takové divné - ano, mám tě ráda a bojím se, že tě ztratím.“

Její slova mu zněla v uších a hřála ho u srdce celou cestu do Cottersallu. Vůbec se neuvědomil, jakému nebezpečí ji vystavil, když ji ponechal na farmě.

**10.**

Když šel Gregory večer do hostince „U poutníka“, drobně pršelo. Bruce Fox tam už byl, seděl schovaný v útulném koutě u krbu.

Tentokrát měl Fox plnou hlavu detailů nastávající svatby své sestry a to, co mu chtěl Gregory povědět, ho vůbec nezajímalo. A poněvadž přátelé a známí jeho budoucího švagra měli co nevidět přijet, připouštěl si jedinou starost - jak opatřit dostatečnou zásobu dobrého pití. Po chvíli začalo pivo působit. Gregory zapomněl, co chtěl svému příteli vyprávět a připojil se k veselé a bezstarostné zábavě u stolu.

Ráno se probudil s těžkou hlavou a s otupělým mozkem. Paní Fennová přišla zapálit oheň. Lomozila v kamnech a mračila se. Gregory z jejího chování vycítil, že zřejmě přišel domů pozdě a dělal na schodech rámus. *Hrozná ženská,* pomyslil si. *Měla si uvědomit své postavení a být ráda, že má tak dobře platícího nájemníka. A taky by se podle toho měla k němu chovat. Vlastně by si ho měla vážit, protože jí nedává najevo společenský rozdíl, který mezi ním a pekaři Fennovými je.* Ale pak si uvědomil, že jeho myšlenky nejsou v souladu s jeho socialistickými zásadami a pustil všechno z hlavy, která nakonec byla ve stejně špatném stavu jako játra.

Den byl příliš mokrý, aby šel na procházku. Seděl v křesle u okna, zachmuřeně se díval ven a odkládal odpověď na dopis dr. Hudson-Wardovi, řediteli školy. Bezmyšlenkovitě obracel stránky svazku o plazech, který si před několika dny koupil v Norwichi. Jedna stránka upoutala jeho pozornost. Většina jedovatých hadů, s výjimkou opistoglyfů, svou kořist po útoku pouští. Ta v rozmezí několika málo sekund umírá, ale v jiných případech může být její smrt pozdržena o několik hodin, ba i dnů. Sliny některých hadů obsahují kromě jedu speciální trávicí látku, například u velmi nebezpečného korálového hada z Brazílie sliny touto látkou přímo oplývají. Oběti uštknutí korálového hada, ať už člověk nebo zvíře, nejenže v několika minutách umírají v hrozné agónii, ale jejich vnitřnosti se rozpustí doslova tak, že i z kostí zůstane pouhý rosol. Potom tento malý had může vysát celý obsah své oběti místem původního uštknutí, zbytek kůže zůstane přitom zcela nepoškozený.

Gregory potom dlouho seděl u okna s otevřenou knihou v klíně a přemýšlel o Grendonově farmě a o Nancy. Vyčítal si, že pro své přátele tak málo udělal. Postupně si vypracoval plán, jak bude postupovat, až příště opět pojede na farmu. Avšak jeho návštěva musela být odložena o několik dnů, protože na konci dubna a začátkem května toho roku pršelo víc, než bylo v jiných letech obvyklé.

Navzdory tomu uslyšel o Grendonovi hned druhý den u snídaně. Bylo to v den, kdy se konal trh a venku lilo jako z konve.

„Slyšel jste už o tom, pane Gregory?“ zeptala se paní Fennová, když nalévala čaj. „Ten potrhlý Grendonův pomocník se určitě dostane za mříže, když nebude opatrnější.“

„Co udělal, paní Fennová?“

„Rozvážel mléko jako obvykle, ale nikdo ho nechtěl kupovat. Grubby začal každému nadávat a říkal, že je to nejlepší mléko v Norfolku. Když mu řekli, že není dobré, vzal hrnek a napil se, aby to dokázal. Potom po něm ti dva Bettsovi uličníci začali házet kamením, a to ho hrozně dopálilo. Chytil jednoho chlapce a strčil mu hlavu, do mléka, ať prý se pořádné napije! Mohl ho utopit! A pak vzal konev a hodil ji Bettsům zavřeným oknem do pokoje! Jen si to představte! Pan Betts vyběhl se ženou ven, popadli laťky z plotu a hnali Grubbyho pryč. Ten nadával až za Cottersall, hrozil, že už nikdy nikomu žádné mléko neprodá!“

Pekař se zasmál. „To musela být podívaná! Škoda, že jsem to neviděl! Myslím, že se všichni u Grendonů zbláznili. Starý Seeley, co staví ze dřeva, se u mě včera zastavil a říkal, že Grendonovi se letos nezvykle moc urodilo, zatímco ostatním se sotva vrátí, co do toho dali. Podle Seeleye má paní Grendonová paterčata, ale to by nám přece doktor Crouchon řekl.

„Doktor Crouchon včera trochu přebral,“ poznamenal Gregory. „Měl smutnou opičku.“

„Slyšela jsem. Je to u něho nezvyklé.“

„Je to vůbec poprvé, co se opil. Říká se o něm, že naposledy měl rád láhev jako kojenec.“

Gregory naslouchal jejich hovoru a šťoural se v jídle. Přešla ho chuť. Vrátil se do svého pokoje a pokusil se soustředit na dopis dr. Hudson-Wardovi z gloucesterského hrabství. Věděl, že by měl místo přijmout a chtěl to také udělat. Ale nejdříve si chtěl být jistý, že Nancy nehrozí

žádné nebezpečí. Nakonec odložil odpověď na následující den, kdy stejně jen poděkoval za skvělou nabídku a vyžádal si týden na rozmyšlenou. Když nesl dopis na poštu vedle hostince „U tří pytláků“, stále ještě pršelo.

**11.**

Jednoho rána déšť náhle ustal a nad východní Anglií se usmívala široká modrá obloha. Gregory osedlal Daisy a vydal se po rozblácené cestě, po které už jel tolikrát. Když přijel k farmě, Grubby a Neckland čistili lopatami přikop. Gregory je pozdravil a vjel do dvora. Chtěl zavést klisnu do stáje, když zpozoroval Grendona a Nancy. Stáli na chodníku u východní zdi domu. Zamířil k nim. Půda byla suchá, jako by tu čtrnáct dní nepršelo. Ale hned na to zapomněl, protože uviděl devět malých křížů, které Grendon zabodával do čerstvé navršené země.

Nancy plakala. Když k nim Gregory přistoupil, oba se na něho podívali, ale Grendon pokračoval v práci.

„Přijměte mou upřímnou soustrast,“ řekl Gregory tiše. „Je mi to opravdu moc líto, že všichni - ale kde máte kněze? Josephe, proč je pohřbíváte bez kněze?“

„Říkala jsem mu to, ale otec nechce o knězi ani slyšet,“ vzlykla Nancy.

Grendon se sklonil nad posledním hrobem. Uchopil hrubý dřevěný kříž, zvedl ho vysoko nad hlavu a zarazil do země, jako by chtěl proklát srdce neviditelnému nepříteli. Promluvil, až když se narovnal.

„Faráře tu nepotřebujeme! Nemám čas se s ním zdržovat! Vy možná žádnou práci nemáte, ale já jí mám nad hlavu!“

„Ale vždyť to jsou vaše děti, Josephe! Co to do vás vjelo?“

„Jsou jen částí farmy, jako každý z nás!“ Otočil se, shrnul si rukávy a rychle odešel k Necklandovi a Grubbymu, kteří pracovali v příkopu.

Gregory uchopil Nancy za paži a pohlédl do její uslzené tváře. „Co jsi musela zkusit za těch pár posledních dní!“

„Ach, Gregu! Myslela jsem, že jsi už odjel do Cloucesteru! Proč jsi k nám nepřišel? Čekala jsem na tebe každý den!“

„Hrozně pršelo.“

„Tady bylo pořád krásně. Podívej se, jak všechno vyrostlo!“

„V Cottersallu pršelo čtrnáct dní v kuse.“

„Proto je v řece a v potocích tolik vody! Ale tady spadlo jen pár kapek.“

„Nancy, pověz mi, jak zemřeli?“

„Raději to nechtěj vědět.“

„Proč nechtěl tvůj otec zavolat faráře? Copak může být tak bezcitný?“

„Protože si nepřeje, aby se to lidé dozvěděli. Proto také poslal Seeleye a jeho lidi pryč. Víš, musím ti to říci, - ach, má ubohá matka! Především poprvé vyšla ze svého pokoje -“

„Snad nechceš říci -“

„Ach, Gregu! Vyšla ze svého pokoje a potom všech devět dětí udusila polštářem. Jedno po druhém!“

Gregory zbledl. Nancy ho vzala za ruku a odvedla ho za dům, kde se posadili na kamennou zídku u sadu, dokud Gregory nestrávil hrůznou novinu.

„Jak se daří tvé matce teď, Nancy?“

„Leží a mlčí. Otec ji zavřel do jejího pokoje. Včera v noci hrozně křičela. Ale od rána je potichu.“

Gregory se rozhlédl. Všechno kolem bylo jako puntíčkované. Ovocné stromy v sadu odkvetly a na větvích se objevily stovky zárodků jablek, hrušek a jiných plodů. Na záhonu vedle se prohýbaly fazole pod tíhou velkých lusků. Nancy si všimla jeho pohledu. Sáhla do kapsy a vytáhla lesklou červenou ředkvičku, velkou jako rajské jablko.

„Vezmi si. Jsou křupavé a pálivé, jak mají být.“

Gregory si bezmyšlenkovitě jednu vzal a zakousl se do ní. Ale vzápětí sousto vyplivl. Opět tu byla ta nesnesitelná hořká pachuť!

„Ale vždyť jsou tak dobré!“ protestovala Nancy.

„Teď už jsou dokonce dobré! Teď už nemají jen divnou příchuť! Nancy, copak si neuvědomuješ, že na vaší farmě se odehrává něco příšerného? Nezlob se, ale já to tak vidím! Měli byste odtud ihned odejít!“

„Odjet, Gregu? Kvůli tomu, že tobě nechutnají naše nádherné ředkvičky? Jak můžeme odtud odjet? A kam bychom měli jet? Vidíš ten dům! Žil a zemřel v něm můj děd a jeho otec taky. To je náš dům, Gregu! My se nemůžeme jen tak sebrat a zvednout kotvy! Jen kvůli několika problémům! Ochutnej druhou ředkvičku!“

„Proboha, Nancy, copak ti ještě nedošlo, že chutnají, jako by byly vypěstovány pro někoho s docela jiným trávicím systémem? Vždyť -“ Zarazil se a zadíval se na ni. „A možná, že ony jsou opravdu pěstovány pro někoho -“

Za rohem se objevil Bert Neckland, dosud měl kalhoty od bláta v příkopu a košili bez límce rozepnutou do pasu. V pravé ruce svíral starou vojenskou pistoli.

Gregory seskočil ze zídky.

„Jestli se ke mně přiblížíš, tak tě zastřelím,“ varoval ho Neckland z bezpečné vzdálenosti. „Je nabitá a funguje, o tom nepochybuj! A teď mě hezky chvíli poslouchej, Gregory!“

„Berte, dej to pryč!“ vykřikla Nancy. Vykročila k NecklandovL ale Gregory ji strhl zpět a postavil se před ni.

„Dej to pryč, ty zatracený blázne!“ zavrčel. „Ještě někomu ublížíš!“

„Jestli někomu ublížím, pak jedině tobě! Zastřelím tě! Přísahám, že tě zastřelím, jestli se tu budeš pořád motat!“ V očích mu plála temná zloba. Myslel to vážně. „Teď mi slíbíš, že odjedes a víckrát se tu neukážeš!“

„Jdu to říct otci!“ řekla Nancy.

Neckland se ušklíbl a natáhl kohoutek. „Jestli uděláš krok, Nancy, střelím toho tvého fešáka do nohy! Kromě toho - tvého otce už Gregory nezajímá. Má teď plno větších starostí.“

„Myslíš jako zjistit, co se to tady vlastně děje, co?“ řekl Gregory. „Poslyš, Berte, měj aspoň ty trochu zdravého rozumu! Copak jsi slepý? Copak nechápeš, že tuto farmu ve skutečnosti obhospodařují malé nestvůry, které nejsou vidět, protože jsou neviditelné?“

Ozval se výstřel. Zatímco Gregory hovořil, Nancy se pokusila o útěk. Neckland bez váhání vypálil. Gregory cítil, že náboj prolétl nohavicí, ale nohu nezasáhl. Rozzuřil se. Vrhl se na Necklanda a srazil ho k zemi. Bert v pádu upustil pistoli. Gregory na něho skočil a začali do sebe bušit pěstmi. Gregory uštědřil Necklandovi tvrdou ránu a vyskočil, ale Bert se na něj znovu vrhl.

„Pusť mě, hlupáku!“ křikl Gregory. Podrazil mu nohu a pak se v pevném sevření kutáleli po trávě k domu. Narazili na zeď. Neckland to chytil hůř. Udeřil se do hlavy a zůstal ležet.

Gregory se zvedl na všechny čtyři a uviděl před sebou nohy ve směšně pruhovaných punčochách. Klouzal po nich pohledem vzhůru a zvedal se, až se díval do tváře paní Grendonové. Usmívala se.

„Tak jsi přišel, můj hochu. Konečně jsi přišel.“ Její úsměv byl stále širší a vůbec se úsměvu nepodobal. „Chtěla jsem s tebou mluvit. Ty prý víš o těch stvořeních, která při chůzi zanechávají za sebou čáry.“

„Nerozumím vám, paní Grendonová.“

„Neříkej mi tak oficiálně, synku. Víš přece o těch malých šedých stvůrách, které by tu neměly být, ne? Před chvílí jsi to říkal, slyšela jsem tě.“

„Ach tak... Řekněme, že o nich vím.“

„Ty ošklivé děti předstíraly, že o nich nic nevědí. Ale vy o nich víte, že? Víte o těch šedých zrůdách!“

Gregorymu vystoupil na čele pot. Paní Grendonová přistoupila blíž. Zadívala se mu do očí, ale nedotkla se ho. Byl si však vědom, že na něho může každým okamžikem vztáhnout ruce.

Koutkem oka zaregistroval, že Neckland se probral a odplížil pryč. Ale Gregory musel dávat pozor na paní Grendonovou.

„Ty malé šedé stvůry," řekl, „vy jste svých devět dětí před nimi zachránila?"

„Ty stvůry je chtěly políbit, víš? Ale to jsem jim přece nemohla dovolit! Byla jsem chytřejší! Schovala jsem své děti pod polštář a teď je ani já nemohu najít!" Začala se smát. Hluboko v krku jí bublalo.

„Ty stvůry jsou malé, šedé a mokré, že?" zeptal se Gregory ostře. „Mají velké nohy s prsty spojenými blánami jako žáby, že ano? A mají zuby jako zmije!"

Pochybovačně na něho pohlédla. Potom se zdálo, že její oči zachytily nějaký pohyb. Zadívala se upřeně stranou. „Zrovna jedna přichází. Je to samice. Podívej se sám, chlapče."

Gregory otočil hlavu. Nic neviděl.

V krku měl náhle sucho. „Kolik jich je, paní Grendonová?"

Potom uviděl, jak se kousek od něho položila tráva a zase se narovnala, polekaně vykřikl. Stáhl si z nohy jezdeckou botu a nízko nad zemí jí mrštil směrem k polehlé trávě. Téměř ihned do něčeho narazila. Ve stejném okamžiku ho něco silně koplo do stehna, že odletěl stranou , a rozplácl se v trávě. Navzdory bolesti vyskočil a přitiskl se ke zdi.

Paní Grendonová se měnila přímo před očima. Úsměv z její tváře vyprchal. Hlava jí spadla, ramena poklesla a ruce visely bezvládně k zemi. Rysy jejího obličeje pohltil nával purpurového nachu a potom se začala scvrkávat jako vyfukovací balón. Gregory klesl na kolena, zakryl si hlavu rukama a ztratil vědomí.

Smysly ho musely opustit jen na několik sekund. Když se vzpamatoval, prázdný pytel ženských šatů právě pomalu dopadal na zem.

„Josephe! Josephe!" rozkřičel se,

Nancy nebylo vidět. V záchvatu hrůzy smíšené se zuřivostí si natáhl botu a rozběhl se kolem domu k chlévům.

Neckland stál mezi stodolou s mlýnem a třel si bouli na hlavě. Když uviděl Gregoryho, lekl se a utíkal ke mlýnu.

„Necklande!" zavolal Gregory „a rozběhl se za ním. Neckland skočil do míýnice a zabouchl dveře. Chtěl zastrčit petlici, ale byla zrezivělá, a tak se rozběhl po schodech vzhůru. Gregory za ním.

Pronásledoval ho až nahoru. Neckland se zřejmě ještě plně nevzpamatoval po ráně do hlavy, protože ani za sebou nezavřel padací dveře. Když Gregory skočil do místnosti, Neckland ho vystrašeně sledoval a couval k průlezu ke křídlům. Už byl venku na plošince.

„Stůj, ty blázne, nebo vypadneš!" křikl na něho Gregory. „Nemusíš se mě bát! Pojď dovnitř a chvíli mě poslouchej! Nechci, aby mezi námi bylo nějaké nepřátelství. Máme teď proti sobě hroznějšího nepřítele! Podívej se!"

Gregory přistoupil k průlezu a ukázal na temnou hladinu rybníka. Neckland se pevně uchopil zábradlí, přitiskl se ke stěně, ale nepromluvil.

„Vidíš ten rybník!" řekl Gregory. „Žijí v něm Aurigiáni. Jsou to - hrome! Tamhle zrovna jeden jde!"

Naléhavost v Gregoryho hlase Necklanda přiměla, aby se otočil a podíval se dolů. Hladina na břehu se zhoupla a objevila se v ní prohlubeň, která se pomalu sunula do středu rybníka. Tam se změnila v nálevku, pak se vyrovnala a na všechny strany se rozběhly kruhy.

„To je to tvé strašidlo, Berte," řekl Gregory. „Zřejmě právě tohle dostalo paní Grendonovou. Teď už mi věříš?"

„Nikdy jsem neslyšel, že by duchové nebo strašidla žili pod vodou," řekl Neckland.

„Duch ještě nikdy nikoho nezabil. A tady už máme víc příkladů, co ti strašní tvorové dokážou." Gregory ustoupil do místnosti. „Berte, nebude lepši, když si na znamení smíru podáme ruce? Opravdu vůči tobě nic nemám. Tak pojď, člověče! Vím, že ti na Nancy záleží, ale musíme jí dát možnost, ať si o svém životě rozhodne sama! Jinak to vyhraje někdo třetí a my utřeme nos!"

S rozpáčitýni úsměvy si podali ruce.

„Měli bychom Grendonovi říci, co jsme viděli," řekl Bert. „Myslím, že totéž se včera přihodilo Lardii."

„Lardii? Co se s ní stalo? Všiml jsem si, že tady není."

„Stalo se jí totéž, co se přihodilo selatům. Našli jsme ji u stodoly. Zůstal z ní jenom kožich. Žádné vnitřnosti! Jako by ji něco vysálo!"

„Pojďme, Berte!"

**12.**

Gregorymu trvalo dvacet minut, než se mu podařilo svolat válečnou radu. Shromáždili se na verandě. Nancy se již trochu vzpamatovala ze zprávy o smrti své matky. Seděla v křesle s dlouhým šálem kolem krku. Její otec stál vedle ní se založenýma rukama na prsou.

Tvářil se netrpělivě. Bert Neckland se opíral o zárubeň dveří. Chyběl jen Grubby. Grendon mu přikázal, aby pokračoval v práci na příkopu.

„Pokusím se vás opět přesvědčit, že vaše životy jsou v nebezpečí," řekl Gregory. „Vy sami si vážnost situace možná dost dobře neuvědomujete, ale-"

Odmlčel se. Na schodech do domu se ozval hluk, jako by tam někdo něco táhl. Práh zapraskal.

„Kdo to tam u všech čertů je?" zavrčel Grendon a vykročil ke dveřím.

„Tatí, nechoď tam!" vykřikla Nancy, ale otec otevřel dveře a vstoupil do chodby. Gregory se kousl do rtu. Až dosud se Aurigiáni do domu neodvážili.

Grendon se v minutě vrátil. Nesl v náručí sele.

„Kolikrát jsem ti, Nancy, říkal, abys ta selata nepouštěla na dvůr!" zavrčel Grendon a odnesl podsvinče do chléva.

V nastalé přestávce si Gregory uvědomil, jak jsou jeho nervy rozjitřeny. Posadil se a snažil se uklidnit, než se farmář vrátí.

„V současné situaci jsme vlastně všichni zvířaty," pokračoval pak. „Vzpomínáte si na ten podivný meteor, který v únoru spadl do vašeho rybníka? A pamatujete si na tu zvláštní rosu začátkem jara? Tyto dvě události mají souvislost se vším, co se tu teď odehrává, Josephe. Ten meteor byl vlastně kosmickou lodí. Přinesla k nám živé bytosti, které se zdají být nepřátelské k pozemské formě života. Ve skutečnosti nejsou ani tak nepřátelské, jako diametrálně odlišné, takže nás nemohou pochopit. Tyto živé bytosti z kosmické lodi, nazval jsem je Aurigiány, postříkali celou farmu zvláštní rosou. Byl to urychlovač růstu nebo něco na způsob hnojiva. Způsobilo to, že všechno, rostliny i zvířata, rostou mnohem rychleji."

„Tím lépe pro nás!" řekl Grendon.

„To není pravda, Josephe. Ano, všechno roste rychleji, ale chuť čehokoli je přizpůsobena zažívacím orgánům Aurigiánů. Viděl jste přece, jak jste se svými produkty pochodil v Cottersallu. Nemůžete nic prodat, lidé nekoupí ani mléko, ani maso, ani vajíčka. Protože mají hořkou příchuť."

„Ale to je nesmysl! Pojedeme do Norwiche a tam všechno prodáme! Máme nejlepší úrodu, jakou jsme tu kdy měli! A my to jíme!"

„Ano, Josephe, vy tady to jíte. Ale každý, kdo jí u vašeho stolu, je odsouzen k smrti. Copak nechápete, že jste chuťově upravováni podle aurigiánského jídelníčku? Zrovna tak, jako prasata, drůbež a všechno ostatní? Váš statek se proměnil v superfarmu a všechno, co je na ní, slouží jako zásobárna potravy pro Aurigiány. Včetně vás!"

Na verandě se rozhostilo ticho. Nakonec Nancy tise řekla: „Tomu přece nevěříš, Gregory."

„To vám řekly ty neviditelné bytosti samy?" zeptal se Grendon vzdorovitě.

„Dívejte se kolern sebe. Josephe! I vaši ženu - promiňte mi tu hrubost - i vaši ženu sežrali, stejně jako psa nebo selata! A sežerou postupně všechno statni: Když mají hlad, vylezou z vody a vezmou si to první, nač narazí. Aurigiáni nejsou jako my. Je jim jedno, jestli máme duši nebo ne, jestli máme inteligenci a umíme myslet. Záleží jim jedině na potravě."

„Mne nikdo nesežere!“ řekl Neckland. Ve tváři byl bílý jako stěna.

„Jak tomu chceš zabránit? Jsou neviditelní a podle všeho útočí jako hadi. Uštknou tě a pak počkají, až zemřeš. Jsou to vodní tvorové, odhadem asi půl metru vysocí. Jak se před nimi chceš bránit?“ Otočil se ke Grendonovi. „Josephe, nebezpečí je vážné a nehrozí jen nám tady na farmě. Zpočátku nám neublížili, aby si nás mohli prohlédnout a poznali, co jsme zač. Jinak bych býval zahynul už na člunu, když jsem po jejich přistání vyplul na rybník. Ale teď už nemůžeme mít pochybnosti o tom, jaké nebezpečí pro nás tito tvorové znamenají. Dovolte mi prosím, abych se vypravil do Heighamu a zatelefonoval policejnímu šéfovi v Norwichu. Nebo aspoň místním četníkům, aby sem přišli a pomohli nám.“

„Mládenče, nějak rychle jste zapomněl na naše hovory o nadcházejícím věku a o socialismu! A o tom, jak se státní moc stane postupně zbytečná. Teď, když jsme se dostali do menších potíží, hned chcete volat úřady. Zatím se tu nestalo nic takového, s čím by si neporadilo pár dobrých psů, jako byla má Cuff. A já si ty psy opatřím! A jestli si myslíte, že rni sem pošlete úřady, tak jste blázen! Z vás se tedy ukázal pěkný socialista!“

„Nemáte právo tak mluvit!“ zvolal Gregory. „Proč jste Grubbymu nedovolil, aby sem přišel? Kdybyste vy byl socialista, jednal byste s lidmi, jako postupujete vůči sobě! Místo toho jste ho nechal venku, aby kopal příkop! I když jsem si přál, aby se naší diskuse zúčastnil!“

Grendon se opřel oběma rukama o stůl a výhružně se k němu naklonil.

„Vy jste si přál, co? A odkdypak je tato farma vaše? A co se týká Grubbyho - ten si tady bude moci dělat, co bude chtít, až tady bude pánem! Do té doby bude poslouchat, co mu řeknu já! Zapamatujte si to, mladíku! Kdo si myslíte, že jste?“ Obešel stůl a přistoupil ke Gregorymu. „Pokoušíte se nás vystrašit, abychom utekli z tohoto kusu země, co? Jenže Grendonové nejsou lidé, kteří mají hned plné kalhoty, víte? Vidíte tu pušku na stěně? Je nabitá! A jestliže mou farmu do oběda neopustíte, puška na stěně už viset nebude! Budu ji mít ve svých rukou a budu vám mířit na místa, kde broky ucítíte nejvíc!“

„To nesmíš, tati,“ řekla Nancy. „Gregory je přece náš přítel.“

„Proboha, Josephe,“ řekl Gregory. „Vzpamatujte se a podívejte se na věci rozumně. Copak nevidíte, kde je váš nepřítel? Berte, pověz mu, co jsme viděli na rybníce.“

Neckland neměl chuť nechat se zatáhnout do sporu. Podrbal se ve vlasech, otřel si puntíkovaným kapesníkem krk a zamumlal:

„Viděli jsme takovou divnou vlnu na rybníce, ale jinak vlastně nic. Možná, že to byl vítr, Gregory.“

„Tak jste to slyšel,“ řekl Grendon. „Varoval jsem vás. V poledne tu nebudete ani vy, ani vaše klisna. Jinak nenesu odpovědnost za to, co se stane!“ Otočil se a vyšel ze dveří. Neckland poslušně za ním.

Nancy a Gregory osaměli na verandě. Dívali se jeden na druhého. Gregory ji vzal za ruce, byly studené.

„Ale ty mi věříš, Nancy, viď?“

„Máš na mysli to, že naše jídlo mělo jednu dobu divnou chuť a pak už zase bylo normální?“

„Teď ti chutná proto, že tvůj organismus se již přizpůsobil jejich jedu, Nancy. Oni si vás tu vykrmují! Jako vy si vykrmujete dobytek! Jsem si tím jistý! Mám o tebe strach, Nancy! Hrozný strach! Co teď budeme dělat? Pojď se mnou do Cottersallu: Paní Fennová má nahoře volný pokoj, určitě ti ho pronajme!“

„Teď už povídáš hlouposti, Gregory. „Jak bych mohla jít s tebou do Cottersallu? Co by tomu řekli lidé? Ne, jeď domů a počkej, až otce přejde hněv. Až zítra přijedeš, uvidíš, že k tobě bude přívětivější. Večer za ním zajdu a promluvím si s ním. Teď s ním nebude rozumná řeč, dosud se nevzpamatoval ze smrti matky. Ani neví, co říká.“

„Dobře, miláčku. Ale zůstávej co možná nejvíce v domě. Aurigiáni se dovnitř neodvážili. Zamkni všechny dveře a než půjdeš spát, zavři okenice. A přemluv otce, aby si na noc bral s sebou pušku.“

**13.**

Večery se s končícím jarem utěšeně prodlužovaly. Bruce Fox přijel domů před západem slunce. Když toho večera seskočil ze svého bicyklu, Gregory již na něho čekal. Než se Fox navečeřel, pověděl mu, co se na farmě přihodilo.

„To je zlé," řekl Bruce. „Víš co? Zítra je neděle. Vykašlu se na mši a pojedu s tebou. Potřebuješ pomoc."

„Joseph na mě možná bude střílet. Určitě bude střílet, když se mnou pojede ještě někdo jiný. Spíše by mi pomohlo, kdybys mi poradil, kde bych mohl koupit psa. Potřeboval bych ho pro Nancy."

„Nesmysl, pojedu s tebou. Stejně to chci vidět na vlastní oči, abych se přesvědčil. Ale můžeme sebou vzít mladého psa od kováře. Jeho fena měla štěňata a on se ho chce zbavit. Máš nějaký plán?"

„Plán? Ani ne."

„Musíš mít plán. Grendona hned tak něco nevystraší, že?"

„Myslím, že už je vystrašený dost. Nancy říkala, že se bojí. Farmář jen nemá dost představivosti, aby pochopil, co má dělat. Myslí si, že když bude tvrdě pracovat, problémy se vyřeší."

„Znám ten typ lidí. Nevěří ničemu, dokud si sami nespálí prsty. Víš, co musíme udělat? Ukázat jim živého Aurigiána!"

„To je výborný nápad, Bruce. Jen mi musíš říci, jak to chceš dokázat."

„Chytíme jednoho do pasti."

„Nezapomínej, že jsou neviditelní. Ale - člověče! Vždyť ty máš pravdu! Jakmile aspoň jednoho chytíme do pasti, nebudeme se jich muset bát!

Potom ty nestvůry můžeme jednu po druhé zabít!"

Fox se zazubil a zakousl se do třešňového koláče. „Dohodnuto. A doufám, že už se nedomníváš, že ti Aurigiáni jsou utopičtí socialisté!"

**14**.

*Když budeme vědět, jak ta cizí forma života vypadá, hodně nám to pomůže. Taky bylo štěstí, že jsem koupil tu knížku o hadech. Nejen proto, že nyní víme, jakým způsobem Aurigiáni zabijí svou kořist a upravují si ji k jídlu - vysají ji jako nějakou polévku, ale dává nám to vcelku jasnou představu o jejich vzhledu. Jestliže přiletěli kosmickou lodí, budou poměrně malí, a podle všeho to budou obojživelníci. Tyto podivné bytosti budou mít zřejmě hladkou rybí kůži, možná pokrytou šupinami, široké žabí končetiny, krátké, sudovité tělo a mrňavou hlavu se dvěma silnými jedovými zuby v tlamě. Pod pláštíkem jejich neviditelnosti se skrývaly pěkně ošklivé zrůdy!*

Takové myšlenky procházely Gregorymu hlavou, když s Foxem připravovali past. Grendon jim naštěstí nečinil žádné překážky, Nancyina přímluva se zjevně neminula účinkem. Kromě toho utržil další ránu. Když za svítání vyšel na dvůr, našel z pěti svých nejtlustších kačen jen kůže s peřím. Výsledkem bylo, že se stáhl do sebe a zlhostejněl ke všemu, co se na farmě dělo. Teď pracoval kdesi na poli a nechal mladé muže, aby uskutečnili svůj plán. Ale občas se zadíval ustaraně k rybníku, zatímco Nancy je všechny pozorovala z okna v poschodí.

Nancy měla u sebe osmiměsíčního psa neurčité rasy, kterého jí Grendon přinesl. Jeho původ se dal stěží určit a jmenoval se Cikán. Grendon získal dva zuřivé psy od vzdáleného souseda. Tyto zlé bestie s velkými tlamami byly uvázány na dlouhých řetězech, které jim dovolovaly kontrolovat prostor od stájí u rybníka až k mostu k západnímu poli. V jednom kuse štěkaly, což zneklidňovalo ostatní zvířata.

S těmi psy to bude problém, říkala Nancy, protože odmítali dotknout se jakéhokoliv žrádla, které pocházelo z farmy. Doufala, že začnou žrát, až vyhládnou.

Grendon přibil na vrata velkou ceduli. Stálo na ní, že cizím osobám je vstup na farmu zakázán.

Oba mladí mužové se vyzbrojili vidlemi. Potom vynesli z mlýna čtyři pytle mouky a rozložili je na strategických bodech mezi rybníkem a vraty. Gregory vyvedl z chléva tele a táhl je před tesáky zuřivě dorážejících psů. Doufal, že tyto bestie budou k Aurigiánům stejně nepřátelské, jako jsou k lidem.

Když vlekl tele přes dvůr, objevil se Grubby.

„Měl bys zůstat stranou, Grubby," řekl Gregory. „Pokusíme se chytit jednoho ducha."

„Pane, kdybych já chytil jednoho ducha, tak ho uškrtím! Těmahle rukama ho uškrtím!"

„Vidle na něho budou lepší. Ty malé potvory jsou zblízka nebezpečné!

„Já jsem silný, pane! Podívejte se na mé ruce! Kdybych tu potvoru chytil, tak ji uškrtím!"

Aby potvrdil svá slova, vyhrnul si rukávy a ukázal oběma mladíkům své mohutné bicepsy. Sevřel ve vzduchu ruce kolem imaginárního hrdla a vyplázl jazyk, snad aby demonstroval účinek skrčení.

„Jsi opravdu silný," řekl. Gregory. „Ale my máme lepší nápad, Grubby. Chceme toho ducha zabít vidlemi. Jestli se chceš k nám přidat, zajdi si pro ně do stáje."

Grubby se na ně nerozhodně podíval a přejel si přitom rukou po krku. „Stejně bych ho radši uškrtil. Vždycky jsem si přál někoho uškrtit!"

„Proč bys to chtěl udělat, Grubby?"

„Vždycky jsem si přál vědět, jak je to těžké. Mám velikou sílu. Ale zatím jsem směl uškrtit jenom zvířata. Nikdy člověka, víte?"

Gregory ustoupil o krok. „Tentokrát si raději vezmeme vidle, Grubby."

Aby uzavřel toto téma, zašel do stáje a přinesl třetí vidle. Vložil je Grubbymu do rukou.

„Dejme se do toho," řekl Fox.

Všichni byli připraveni. Fox a Grubby se přikrčili v příkopu po obou stranách vrat, vidle ležely vedle nich. Gregory vysypal jeden pytel mouky napříč chodníkem, aby každý, kdo projde přes dvůr, zanechal po sobě stopy. Potom vedl tele k rybníku.

Tele polekaně zabučelo a většina zvířat mu odpověděla. Slepice se rozprchly po dvoře, jako když do nich střelí. Gregory cítil, jak mu po zádech teče studený pot. Plácl tele, aby je přinutil vstoupit do vody. Asi minutu je tam nechal. Zvíře se celou dobu na něho dívalo nešťastnýma očima. Potom mu povolil provaz, aby mohlo vyjít z vody a vedl je kolem mlýna přes dvůr, podél sýpky a zanedbaného záhonu paní Grendonové k vratům, kde čekali Fox a Grubby. Ačkoli se rozhodl, že se neohlédne, nedokázal se ubránit nepříjemnému pocitu v zádech a každých pár kroků se ohlížel, zda ho někdo nebo něco nesleduje. Ale v rozsypané mouce byly jen dvoje stopy - jeho a telete.

„Zkus to znovu," navrhl Fox. „Třeba tam dole spí."

Gregory svůj pokus opakoval, potom ještě potřetí a počtvrté. Pokaždé uhlazoval v mouce stopy, které v ní zanechal předtím. Viděl Nancy, jak ho z okna svého pokoje pozoruje a při každém dalším pokusu cítil větší napětí.

Přesto, když k tomu došlo, byl zaskočen. Vedl tele popáté k vratům, když Fox náhle vykřikl a zvířata začala naříkat. Hladina Rybníka zůstala neporušena. Aurigián musel vystoupit z některého zálivu nebo ústím potoka. Ale najednou byl tu a nechával své rýhovité stopy v mouce.

Gregory překvapeně vykřikl a pustil provaz, kterým táhl tele. Couvl k vratům. Tam rozvázal připravený pytel a vrhl jeho obsah proti blížícímu se Aurigiánovi.

Na dvoře jako by explodovala bomba. Z oblaku mouky vystoupila bílá postava a Gregory se rozkřičel hrůzou. Vyděsil se nikoli podobou nepozemšťana, ale jeho zrůdnou velikostí. Aurigián byl vysoký tři metry, možná dokonce čtyři. Postupoval rychle kupředu, strašlivý a nepřemožitelný, švihal před sebou nespočetnýma rukama a hledal svou kořist.

**15.**

Příštího rána se vedle Gregoryho lůžka objevil dr. Grouchorn ve svém klobouku. Poděkoval paní Fennové za horkou vodu a ošetřil pacientovu ránu.

„Dostal jste se z toho poměrně lehce," řekl starý lékař. „Ale jestli vám smím dát dobrou radu, pane Rollesi, přestaňte chodit na Grendonovu farmu. Je to prokleté místo a nečeká vás tam nic dobrého."

Gregory přikývl. Pověděl lékaři jen to, že se nepohodl s Grendonem. Ten ho vykázal z farmy a nakonec ho střelil do nohy. Což byla pravda, i když ne celá.

„Kdy budu moci opět chodit, doktore?"

„Jste mladý a rána se vám zhojí brzy. Jinak by hrobníci příliš prosperovali a my doktoři bychom vymřeli hladem. Za pár dní budete zase jako rybička. Zítra vás přijdu opět prohlédnout. Do té doby byste měl zůstat na lůžku a nohou nehýbat."

„Rozumím."

Dr. Grouchorn se na něho podíval a zamračil se. „Houby rozumíte! Varuji vás - stačí jeden krok na poraněné noze a můžete o ni přijít! Zfialoví a nezbude, než ji uříznout!"

Pomalu přikývl, jako by chtěl přidat důkaz svým slovům, a vrásky v jeho obličeji se prohloubily do takové míry, že mnozí, co neznali výstřednosti doktorovy fyziognomie, by se domnívali, že se usmívá.

„Ale dopis snad napsat smím, doktore."

„Ano, dopis napsat smíte."

Hned po doktorově odchodu vzal Gregory pero a papír a spěšně načmáral vzkaz určený pro Nancy. Napsal jí, že ji šíleně miluje a že nemůže snést pomyšlení, že zůstala na farmě a on ji teď nemůže několik dní kvůli ráně v noze vidět. Taky jí napsal, aby si ihned sbalila věci a odstěhovala se do hostince „U poutníka", kde jí pronajal nejlepší pokoj. Takže pokud ho má aspoň trochu ráda, musí ihned jednat a jakmile se v hostinci zabydlí, dát mu vědět.

Gregory dopsal, s uspokojením si dvakrát přečetl text, podepsal ho a přidal několik polibků. Potom zavolal paní Fennovou pomocí zvonku, který mu pro tento účel připravila.

Řekl jí, že doručení tohoto dopisu je velice důležité. Svěřil by ho do rukou jejímu synovi Tomovi, až skončí práci a dal by mu za doručení celý šilink, ale dopis velmi spěchá. Paní Fennová nebyla nápadem, aby Tom běžel s dopisem hned, nijak nadšena. Ale Gregorymu se ji podařilo pomocí několika lichotek přesvědčit, až nakonec odešla z pokoje s dopisem a s šilinkem v ruce.

Gregory hned začal psát další dopis, tentokrát panu H. G. Wellsovi. Protože od poslední zprávy, kterou mu posílal, uplynul nějaký čas, trvalo mu drahnou chvíli, než se dostal k podrobnostem událostí včerejšího dne.

**16.**

*Pohledem na Aurigiána jsem byl tak dokonale šokován* (psal Gregory), *že jsem stál na místě jako solný sloup a neschopný pohybu jsem zíral na bílé monstrum, které se vynořilo z oblaku mouky. Jak Vám mám tu hroznou příšeru popsat, když vím, že jestli je na britských ostrovech někdo, kdo se o tuto záležitost opravdově zajímá, pak jste to právě a jedině Vy? Navíc mé setkání s viditelným Aurigiánem trvalo jen několik okamžiků a vjemů bylo v tak krátkém časovém úseku příliš mnoho na seriózní popis. Ale hlavní nevýhodou je, že na Zemi neexistuje tvor, ke kterému bych mohl tu děsivou bytost z vesmíru připodobnit.*

*V prvním momentě se mi Aurigián zdál podobný nějaké zrůdné huse, ale musíte si představit krk stejně dlouhý jako tělo - opravdu, bylo to vlastně všechno jenom tělo nebo jenom krk. A na konci toho nebyla žádná hlava, nýbrž chomáč všelijakých končetin, hnízdo vířících řas, kroutících se tykadel a provazů, asi jako kdybyste na jeden konec kmene připevnil živou chobotnici a na opačný místo kořenů velkou mořskou hvězdici. Připadá Vám to směšné? Možná, ale mně do smíchu rozhodně nebylo, když se to monstrum blížilo ke mně. Vážilo přinejmenším dvakrát tolik co já. Musel jsem zavřít oči, pohled na tu zrůdu byl pro lidské smysly nesnesitelný.*

*A to jsem viděl jen to, co mi ukázala mouka, nikoli skutečného Aurigiána!*

*Pohled na tu nestvůru by byl pravděpodobně můj poslední, kdyby nebylo Grubbyho, zmínil jsem se o tom prostém člověku už dříve. Sotva jsem 'vysypal na Aurigiána mouku, Grubby vykřikl, odhodil vidle a vyrazil vpřed. Skočil na nestvůru zezadu, čímž znemožnil provedení našeho plánu, podle kterého měl Fox ubodat Aurigiána k smrti. Místo toho ho uchopil tak vysoko, jak jen dosáhl a začal ho svírat vší silou svých mocných páží. To byl zápas! Bruce nemeškal a zaútočil vidlemi. Jeho bojový výkřik mě vytrhl z ohromení. Popadl jsem Grubbyho vidle a rovněž zaútočil. Ta věc měla dostatek rukou na nás všechny! Švihala a mrskala jimi vzduchem, některé z nich byly nepochybně opatřeny jedovými zuby, protože jsem viděl jednu končetinu, jak mířila na mě, otevírala se přitom jako hadí tlama. Nemusím zdůrazňovat nebezpečí - zvláště když si uvědomíte, že účinek mouky byl jen částečný, ve vzduchu kolem nás musely být ještě další neviditelné paže, které na nás dorážely!*

*Naší záchranou bylo, že Aurigián byl zbabělec. Viděl jsem, jak Bruce do něho vší silou zapíchl vidle a o sekundu později jsem já probodl nohu. A v tom okamžiku toho ta zrůda měla dost. Začala ustupovat a Grubby od ní odpadl. Couvala k rybníku překvapující rychlostí. Teď jsme ji pronásledovali my! A všechna zvířata na farmě provázela naše vítězné tažení hurónským halasem.*

*Když se Aurigián vrhl do vody, hodili jsme s Foxem po něm vidlemi. Zabodly se mu do nohou. Ale on se ihned ponořil a zanechal po sobě jen vlny a mouku na hladině.*

*Chvíli jsme se dívali do vody, ale pak jsme se rozběhli zpátky ke Grubbymu. Byl mrtvý. Ležel na zádech a nebyl už k poznání. Ta stvůra ho musela uštknout svým jedovatým zubem. Grubbyho kůže byla lesklá a podivně napjatá. Všechny jeho vnitřní orgány se působením Aurigiánova jedu měnily v kapalinu. Za necelou minutu byl z nebohého Grubbyho jen napěchovaný měch kůže.*

*Na tváři a na krku měl několik ran. Z nich pomalu čůrkem vytékala načervenalá tekutina. Za pár minut kůže splaskla a zůstala ležet v rozsypané mouce. Byla to příšerná podívaná. Určitě horší než proslulá hlava Medúzy, při pohledu na níž jste zkameněl. Byli jsme úplně paralyzováni. Teprve výstřel z Grendonovy pušky nás probudil k životu.*

*Hrozil mi, že mě zastřelí. Teď, když viděl, že jsme rozsypali jeho mouku a zjevně jsme se chystali odvést mu tele, vypálil na nás. Neměli jsme jinou možnost než utíkat. Grendon rozhodně nebyl v rozpoložení, aby si nechal něco vysvětlit. Dobrák Nancy vyběhla z domu, aby nám pomohla, ale z druhé strany dvora se na nás hnal Neckland s těmi zběsilými psy na dlouhých řetězech.*

*Utíkali jsme s Foxem k Daisy. Nechal jsem ji osedlanou, pomohl jsem příteli do sedla a chtěl se rovněž vyšvihnout, když padl další výstřel a ucítil jsem pronikavou bolest v noze. Bruce mě vytáhl do sedla a pádili jsme pryč, já napůl v bezvědomí.*

*Teď tu ležím na lůžku a zůstanu v něm několik dní. Naštěstí nemám prostřelenou kost. A z farmy se stalo prokleté místo. Ještě nedávno, když jsem viděl přírodu v jarním rozpuku hojnosti, mě napadlo, že by se farma mohla stát novým rájem s dostatkem jídla pro všechny, nebo aspoň jeho začátkem. Místo toho - běda! První setkání člověka s bytostí z jiného světa je katastrofální a nový ráj se stane bitevním polem pro válku mezi světy. Může být vyhlídka do budoucnosti jiná - než pochmurná?*

*Než zakončím svůj dlouhý výpis událostí, musím odpovědět na jednu otázku ve Vašem dopise a jinou Vám položit, více osobní než byla ta vaše.*

*Nejprve k Vaší otázce: Tážete se, zda jsou Aurigiáni úplně neviditelní a uvádíte, že - dovolím si Vás citovat doslova - „jakákoliv změna v indexu lomu oční čočky by znemožnila vidění, avšak bez takové změny by oči byly vidět jako sklovité koule. A pro vidění je rovněž nezbytné červenavé pozadí za sítnicí a neprůhledná rohovka. Jak tedy Aurigiáni vidí?“ Odpověď je zřejmě jen jedna: Aurigiáni nevidí, tedy alespoň ne v našem chápání zraku, neboť jsou stále neviditelní. Jakým způsobem „vidí“, to nemohu říci, ale ať používají jakýkoli orgán, účinně jim zrak nahrazuje. Také nevím, jak se dorozumívají mezi sebou - ten Aurigián, kterému jsem vidlemi probodl nohu, nevydal ze sebe ani hlásku. Přesto mezi sebou zjevně komunikují. Možná*

*se zpočátku pokusili navázat s námi kontakt pomocí nějakého záhadného orgánu, který my nemáme, a když nedostali odpověď, pokládali nás prostě za zvířata. Jestli tomu tak opravdu je, pak došlo k tragickému omylu!*

*Nyní k mé osobní otázce: Vím, pane Wellsi, že jste s rostoucím věhlasem stále zaneprázdněnější, ale cítím, že to, co se přihodilo v tomto zapadlém koutě východní Anglie, je závažnou událostí pro svět a pro budoucnost. Byl byste tak laskav a přijel nás sem navštívit? Ubytování v jednom ze dvou místních hostinců je slušné a cesta železnicí není tak hrozná, i když je únavná. A z Heighamu je to sem jen osm mil, jezdí odtamtud pravidelné drožka. Budete si moci prohlédnout Grendonovu farmu sám a možná se vám podaří i uvidět jednu z oněch bytostí z vesmíru.*

*Vím, že se budete mým dopisem bavit, ale přísahám, že si ani v jediném detailu nevymýšlím, ani nepřeháním. Věřím, že budete moci přijet!*

*Váš upřímný ctitel a obdivovatel*

*Gregory Rolles*

Gregory si přečetl znovu dopis a vyškrtl dvě přebytečná přídavná jména. Potom se spokojeně natáhl. Měl pocit, že je pořád v akci, jen je dočasně vyřazený z boje.

Avšak pozdní odpoledne mu přineslo zneklidňující zprávu. Pekařův syn Tom došel odpoledne jen ke Grendonově farmě. Tam si vzpomněl na pověsti, které po Cottersallu kolují, a zůstal před vraty stát. Z farmy se ozval nepřirozený křik zvířat a silné bušení. Přikradl se blíž. Uviděl Grendona, jak na dvoře staví něco jako šibenici. Polekal se a utekl. Dopis pro Nancy zůstal nedoručen.

Večer přišel Bruce Fox. Gregory se ho pokoušel přesvědčit, aby doručil dopis, ale Fox byl příliš zaneprázdněn přípravami na svatbu své sestry. Chvíli si povídali, hlavně o událostech předešlého dne, potom Fox odešel.

Gregory ležel na lůžku a strachoval se o Nancy, dokud mu paní Fennová nepřinesla večeři. V jednom už měl ale jasno. Aurigiáni nevstoupili do domu, protože byli příliš velcí. Dokud tedy Nancy zůstávala v domě, nehrozilo jí nebezpečí. Jinak každý, kdo se zdržoval na otevřeném prostranství v okolí rybníka, byl odsouzen k smrti. Kdy ho smrt zastihne, byla jen otázka času.

Usnul záhy. V časných ranních hodinách se mu zdál sen, že je v neznámém městě se samými novými budovami a lidé tam nosili zářivě se třpytící šaty. Na jednom náměstí rostl strom. Gregory měl zvláštní úkol: krmil ten strom. Musel chytat kolemjdoucí a přistrkovat je ke kmeni, v jehož hladké kůře byly velké masité rty, z kterých tekly sliny. Rty v kmeni se pak otevřely a rozpouštějícího se člověka zhltly. Sliny stříkaly i na Gregoryho, ale on se na rozdíl od ostatních nerozpouštěl, nýbrž se rozpouštělo všechno, čeho se dotkl. Objal dívku, kterou miloval - a ona se mu rozpustila v náručí. Probudil se úplně zpocený.

**17.**

Před obědem přišel dr. Crouchorn a řekl, že Gregory musí zůstat ještě tři dny v posteli, aby se mu zhojila svalová tkáň v noze. Gregory pak ležel ve stavu akutní nespokojenosti sám se sebou. Neustále se mu vybavoval jeho sen a v duchu si lál, jak nedbale a lhostejně se vůči Nancy zachoval. Jeho dopis dosud ležel na nočním stolku vedle postele. Když mu paní Fennová přinesla oběd, rozhodl se, že navštíví Nancy sám. Vyškrábal se z postele a pomalu se oblékl.

Noha bolela víc, než očekával, ale dostal se ze schodů a do stáje bez větších problémů. Když ho Daisy spatřila, potěšeně zafrkala. Gregory ji pohladil po nose a přitiskl se k její dlouhé tváři z prosté radosti, že je opět s ní.

„Možná už pojedeme na farmu naposledy," řekl.

Osedlat klisnu bylo poměrně snadné. Horší už bylo dostat se do sedla. Vyžadovalo to značnou námahu: Ale nakonec se mu to podařilo a zabočili na známou rozbitou polní cestu k panství Aurigiánů. Noha hodně bolela. Několikrát musel zastavit, dokud ho nepřešlo píchání v ráně. Látkou kalhot začala prosakovat krev.

Když se přiblížil k farmě, viděl, že to, co pekařův syn pokládal za šibenici, byl vysoký sloup uprostřed dvora. K jeho vrcholu vedl kabel a na jeho konci silná žárovka, která měla osvětlovat okolí.

Ještě něco se změnilo. Ze stájí vyrostl vysoký dřevěný plot, který odděloval farmu od rybníku. Ale v jednom místě byl plot prolomen, jako by jím prošel obr. Velké třísky ležely poházeny kolem.

Hned za bránou byl uvázán velký pes, který štěkal jako pominutý. Jeho zuřivé hafání děsilo drůbež. Gregory se neodvážil vstoupit do dvora, jak stál nerozhodně před vraty a přemýšlel co dál, otevřely se dveře a Nancy vykoukla z domu. Zavolal na ni a zuřivě jí signalizoval, ať jde ven.

Nancy zahnala psa a přiběhla k bráně. Gregory se svezl z koně, přivázal ho k vratům a políbil Nancy na tvář.

„Kde je tvůj otec?“

„Gregu, tvoje noha! Vždyť krvácíš!“

„To nevadí. Kde je tvůj otec?“

„Myslím, že na jižní louce.“

„Výborně! Jdu za ním a promluvím si s ním, Nancy. Chci, aby sis sbalila věci a jela se mnou do Cottersallu.“

„Nemohu tu nechat otce samotného!“

„Musíš. Jdu mu to říct.“ Když se belhal přes dvůr, polekaně za ním zavolala. „Gregu, má sebou pušku! Buď opatrný!“

Dva psi na řetězech na něj zuřivě doráželi. Málem se uškrtili v obojcích, aby na něj dosáhli svými tesáky.

U jilmů si všiml, že v trávě leží několik ptáků. Jeden z nich dosud žil. Gregory usoudil, že padli vysílením, aby nasytili své početné hladové potomstvo. *Totéž se stane i Grendonovi*, pomyslil si. U Grubbyho chatrče spatřil Necklanda, řezal tam dřevo. Grendon tam nebyl. Gregory, veden náhlým impulsem, se otočil a zamířil k prasečím chlévům.

Uvnitř bylo šero. A v tom šeru pracoval Grendon. Když uviděl Gregoryho, odhodil vědro a výhružně k němu vykročil.

„Vy jste se vrátil? Co tu chcete? Copak jste si nepřečetl, co stojí na bráně? Už vás tu, mládenče, nechci ani vidět! Vím, že to myslíte dobře a nechtěl bych vám ublížit, ale jestli se ještě jednou přijdete, tak vás zabiju. Rozumíte? Zabiju! Mám dost starostí i bez vás! A teď vypadněte!“

Gregory se nepohnul.

„Pane Grendone, copak jste se zbláznil jako vaše žena, než zemřela? Copak nechápete, že vás v kterémkoli okamžiku může zastihnout Grubbyho osud? Uvědomujete si vůbec, co je to ve vašem rybníku?“

„Já nejsem blázen, i když si to možná myslíte. Ale i kdyby ty potvory požíraly všechno včetně lidí, tak co? A kdyby to teď byla jejich farma? Pořád potřebují někoho, kdo ji bude obhospodařovat! Takže si myslím, že mi neublíží. Alespoň dokud mě budou vidět pracovat, tak mi neublíží!“

„Jste jen vykrmován, copak to nechápete? Dřete se jako mezek, a přesto jste za poslední měsíc přibral nejmíň dvacet kilo! Ani to vás neznepokojuje?“

Něco se ve farmáři na okamžik zlomilo. Divoce se rozhlédl. „Netvrdím, že se nebojím! Ale říkám, že dělám, co musím dělat! Naše životy nám nepatří, ty jsme dostali jen propůjčený! A teď buďte tak laskav a vypadněte!“

Gregory nechtě sledoval Grendonův pohled. Teprve teď si všiml prasat. Jejich mohutné hřbety, vystupovaly v šeru až nad hrazení. Byla velká jako telata.

„Tohle je farma smrti,“ řekl.

„Na konci všeho je smrt,“ odpověděl Grendon. „Ať je to prase, kráva nebo člověk.“

„Dobře, pane Grendone, nepřišel jsem se s vámi přít. Máte právo na svůj názor, i když není v souladu s mým způsobem myšlení. Přišel jsem proto, abych vás požádal o ruku vaší dcery.“

**18.**

Nancy Grendonová odešla z domu. První tři dny proležela upoutaná na lůžku v pokoji v hostinci „U poutníka“. Byla na smrt nemocná, zdálo se, že všechna normální strava je pro ni jedovatá. Bylo jí tak zle, že propadala zoufalství a nevěřila, že se někdy uzdraví. Ale při Gregoryho péči a pod dohledem dr. Crouchorna se postupně zotavovala a vracely se jí síly.

„Dnes již vypadáš mnohem lépe,“ řekl Gregory čtvrtý den ráno a posadil se na kraj postele. „Brzy budeš moci vstát, jen co se tvůj organismus zbaví posledních zbytků otrávených potravin z vaší farmy.“

„Gregu, slib mi, že už na farmu nepůjdeš! Teď už tam nemusíš chodit, když jsem tady!“

Vzal její ruku do dlaní. „To ti snad ani nemusím slibovat, ne?“

„Jen jsem se chtěla ujistit, že tam nikdo z nás nepůjde. Víš, otec je teď šťastný. Ale já... já si připadám, jako bych se probudila z děsivého snu!“

„Už na to nemysli. Podívej se, co jsem ti přinesl!“

Vzal ze stolu zabalený květináč a odstranil papír. Kořenáč překypoval půltuctem gigantických květů fialek.

„Ach, ty jsou velké!“ řekla potěšeně. „Gregu, ale to jsou fialky z naší farmy! Jsou nepřirozeně veliké!“

„Chtěl jsem ti udělat radost dárkem z té hezčí části vaší farmy.“

Nancy vzala květináč a vší silou jím mrštila napříč místností do protější zdi. Květináč udeřil do dveří a rozpadl se. Tmavá hlína se rozsypala po dřevěné podlaze a květiny ležely polámané na zemi.

„Jak ses mohl opovážit přinést to prokletí až sem!“ zvolala. „Ach, Gregu, to znamená, že jsi tam zase byl!“

Přikývl. „Musel jsem se jít podívat, co se tam děje.“

„Prosím tě, Gregu, už tam nechoď! Moc tě prosím! Já vím, že se ti zdá, jako by se mi opět vrátil rozum, ale to přece neznamená, že o něj musíš přijít ty! Když si představím, že by Aurigiáni mohli jít za tebou až do Cottersallu...“

„Já vím, Nancy. Několikrát mě již napadlo, proč zůstávají jenom na farmě. Proč, když tak snadno přemůžou lidi, nejdou dál a neútočí a nedobývají naše města a vesnice. Místo toho jim stačí docela malý kousek země.“

„Možná nejsem tak chytrá jako ty, ale odpověď je přece jasná. Prostě nechtějí nikam jít. Myslím, že jsou v tom rybníku jen dva a přiletěli na naši starou matičku Zemi jen na výlet. Jako my jezdíme třeba do Great Yarmouthu na svatební cestu. Možná jsou opravdu na svatební cestě.“

„Na svatební cestě? To je příšerná myšlenka!“

„Tak na výletě,“ pokrčila rameny. „Je to otcův nápad. Říkal, že jsou v tom rybníku jen dva a chovají se, jako by sem přiletěli na dovolenou, kde by měli klid. Lidé na dovolené taky hodně jedí, ne?“

Gregory na ni ohromeně zíral. „Ale to je hrozné! To znamená, že tvůj otec se stará, aby se tu Aurigiáni cítili co nejpříjemněji!“

„Myslím, že k tomu, aby se cítili co nejpříjemněji, si Aurigiáni stačí sami.“

„Ale pro nás jsou smrtelným nebezpečím!“

„To je další důvod, abys tam už nechodil!“

Avšak sejít z očí ještě neznamená sejít z mysli. Gregory obdržel další dopis od dr. Hudson-Warda, ale nenamáhal se na něj odpovědět. Nedokázal by teď přijmout práci, která by ho vzdálila z Cottersallu, ačkoli si vzhledem ke svým plánům na ženění práci najít chtěl, podpora, kterou mu otec posílal, by sotva stačila k obživě dvou dospělých osob. l když si to uvědomoval,

nedokázal se přinutit řešit praktické problémy. Čekal ještě jeden dopis a hrůzy na farmě mu pořád vrtaly hlavou. V noci se mu opět zdálo o stromu s vlhkými, slintajícími ústy v kmeni.

Následujícího odpoledne sebral odvahu a pověděl o tom Nancy a Foxovi. Setkali se v útulném boxu v zadní části hostince „U poutníka“, v diskrétním salónku, jehož křesla byla potažena červeným sametem. Nancy již byla natolik zdravá, že si po obědě vyšla na krátkou procházku.

„Lidé se sami vzdávali tomu slintajícímu stromu,“ vyprávěl Gregory. „Ačkoliv jsem se jich na to neptal, měl jsem pocit, jako by je ten strom nezabíjel, jen je měnil v něco jiného, co bylo pouze méně lidské. Na rozdíl od prvního snu byl strom včera z nějakého kovu a stále rostl a jako by se měnil. Skrze korunu stromu jsem viděl všelijaké potrubí a písty a z větví syčela pára.“

Fox se ušklíbl. „Vypadá to na nějaký román z budoucnosti, kdy i rostliny budou pěstovány stroji. Gregu, necháváš se příliš unášet nejnovějšími objevy a vynálezy techniky! Potřeboval by ses odreagovat, aby ses vrátil na zem. Má sestra jede zítra do Norwiche a v kočáře mého strýce jsou dvě volná místa. Nechceš vzít Nancy a zajet se tam taky podívat? Sestra si jde koupit nějaké doplňky ke svým svatebním šatům a nepochybuji, že Nancy to bude velmi zajímat. Potom byste mohli zůstat pár dní u tvého strýce. Ujišťuji tě, že ti dám okamžitě vědět, kdyby Aurigiáni vtrhli do Cottersallu, takže o nic nepřijdeš.“

Nancy stiskla Gregorymu ruku. „Pojeďme, Gregu, ano? Už jsem tak dlouho nebyla v Norwichi! A je to tak hezké město!“

„Není to špatný nápad,“ řekl Gregory zamyšleně. „Ale -“

Fox i Nancy na něho naléhali tak dlouho, až souhlasil. Potom využil první příležitosti, aby se zvedl od stolu. Políbil Nancy na dobrou noc a spěchal k pekařovu domu. Jednou věcí si byl jist: jestliže má odjet do Norwiche, musí se nejprve zajet podívat na farmu, aby věděl, co se tam děje.

**19.**

Když přijížděl v teplém letním soumraku k farmě, překvapeně zůstal stát. Všechno se změnilo: Na různých místech vyrostly tři metry vysoké bariéry narychlo stlučené ze dřeva. Měly zřejmě zabránit veřejnosti v pohledu na Grendonovu usedlost, ale svůj účel neplnily. Stály nejen na dvoře, ale v nepravidelných intervalech také podél hranice farmy, neuspořádaně mezi ovocnými stromy, roztroušené v kapradí a několik jich bylo dokonce i v bažině. Z dálky se neslo usilovné bušení provázené hlasy zvířat. Někde vyrůstala další bariéra.

Avšak skutečně nezemský vzhled dávalo farmě umělé osvětlení. Osamělý sloup ve dvoře již měl pět společníků. Jeden byl u vrat, jiný u rybníka, další pak u strojovny, za domem a u prasečích chlívků. Žluté světlo redukovalo scénu na odpudivý obraz, který mimoděk připomínal záběry z egyptských hrobek.

Gregoryho ani nenapadlo, aby vstoupil na farmu branou. Přivázal Daisy u akátů u cesty a kradl se přes úhor k jižní louce. Cestou se pozorně rozhlížel. Tráva na kraji louky byla ještě normální, ale pšenice na poli mu již sahala až k bradě. Ovoce rychle dozrávalo. Jahody byly velké jako hrušky. Jablka se jako deformované fotbalové míče houpala na praskajících větvích, některé z nich se občas utrhlo a s těžkým žuchnutím spadlo na zem. Dýně, které spočívaly v kompostu, byly tak obrovské, že se už nedaly k ničemu přirovnat, snad jen k mlýnskému kolu. Odevšad se ozývaly různorodé zvuky.

Gregory se zastavil a naslouchal.

Zvedl se vítr. Křídla starého mlýna zaskřípěla. Rytmické tlučení pístů ve strojovně se zrychlilo, někdo zvýšil výkon. Psi se rozštěkali a zvířata se k nim bučením, mečením a kvičením přidávala.

Gregory se vzpomněl na slintající strom. Bylo to tu jako v jeho snu - za větvemi stromů stoupal k obloze temný sloup páry jako zlověstné znamení nových a neznámých sil. Jako by se ze zemědělství stával průmysl a jeho výnosy hladově hltal nový bůh Vědy.

Gregory se vzpamatoval. Plížil se stínem, kam nedosahovalo světlo žárovek, až se přikradl k zadnímu vchodu do domu. V okně kuchyně svítila lucerna. Z místnosti se ozval skřípavý zvuk, jako by někdo šlápl na rozbité sklo.

Gregory se přikrčil, proběhl pod oknem a nakoukl dveřmi do chodby. Ze salónku uslyšel Grendonův hlas, byl tlumený, jako by farmář promlouval sám k sobě.

„Lež! Už tě nepotřebuji! To je zkouška síly! Ach, Bože, zachovej mi sílu, abych to dokázal! Až do loňska jsi nechal mou zem jako úhor - teď mi dovol, abych sklidil svou úrodu! Nevím, co děláš, a nechci odhalovat tvé plány, ale tato farma je můj život. Proklej je všechny!“ Jeho slova přešla v nesrozumitelné mumlání, jako by byl opilý.

Gregory naslouchal a jako hypnotizován Šel krok za krokem k pootevřeným dveřím. Nahlédl do místnosti.

Grendon stál uprostřed pokoje. Na zaprášeném krbu hořela svíčka, její plápolavý plamínek se odrážel ve skleněných vitrínách s vycpanými zvířaty. V domě byla zřejmě vypnuta elektřina, aby bylo dost proudu pro žárovky venku.

Grendon byl otočen ke Gregorymu zády. Byl zarostlý a záda měl ohnuté, jako by na nich spočívala tíha povinností. Přesto jeho vzezření na Gregoryho zapůsobilo. V tom muži byla tvrdošíjnost, jaká vzbuzovala úctu. Sledoval farmáře, jak vychází zadním vchodem, nechává dveře otevřené a pořád hovoří k sobě. Teprve za rohem se jeho hlas ztratil ve štěkotu psů.

Různorodé zvuky z farmy nedokázaly přehlušit zasténání, které se ozvalo z místnosti. Gregory nahlédl dovnitř a uviděl ve tmě pod stolem tělo. Převrátilo se a jak pod ním zaskřípaly střepy, zasténalo. Gregory neviděl, kdo to je, ale byl si jist, že je to Neckland. Sklonil se nad ním a zvedl mu hlavu.

„Nezabíjejte mě! Chtěl jsem jen utéci! Opravdu jsem chtěl jen utéci!“

Gregory odkopl vycpanou rybu. „Berte! To jsem já, Gregory! Co se ti stalo? Jsi zraněn?“

Potom uviděl rány. Bertova košile byla prakticky rozervána na kusy a na zádech měl několik řezných ran, jak se obracel ve skle. Vážnější bylo poranění na rameni, které rychle otékalo a nabíralo nehezké modrofialové zabarvení. Odehrála se tu bitka. Pod stolem ležela jiná vycpaná ryba, měla otevřenou tlamu, jako by právě umírala. Také tam byla znetvořená koza, skleněný knoflík vypadl z očního důlku a kutálel se po podlaze ke krbu.

Neckland si přejel rukou obličej. „Gregory!“ zeptal se už rozumně. „Ty nejsi v Cottersallu? Co tady děláš? Jestli tě tu Grendon najde, tak tě zabije!“

„Co se ti stalo, Berte? Můžeš vstát?“

Neckland se chytil Gregoryho paže a namáhavě vstal. „Proboha, mluv potichu, nebo nás uslyší a je s námi konec! Dočista se zbláznil, pořád opakuje, že ty potvory sem přiletěly jen na dovolenou! Málem mi tou svou holí urazil hlavu! Ještě že ji mám tak tvrdou!“

„Proč jste se rvali?“

„Řeknu ti to na rovinu. Měl jsi pravdu, konečně mi došlo, že ty bestie z rybníka nás chtějí sežrat. Vycucají nás jako Grubbyho nebo paní Grendonovou, když tady zůstaneme. Jenže já jsem se sežrat nechtěl nechat. Šel jsem do svého pokoje, abych si sbalil věci. Samozřejmě, když se Grendon nedíval. Chtěl jsem utéci, protože to, co je teď na farmě, je horší než peklo! Povídám, že je to tisíckrát horší než peklo!“

„A Grendon tě chytil, že?“

„Vrhl se na mě, jako by zešílel. Hodil jsem po něm rybu, potom tu kozu, ale dostal mě. Ale teď už mě tady nic neudrží, i kdybych měl utéci třeba v podvlékačkách! A jestli ti můžu poradit, vypadni odtud co nejrychleji taky! Stejně jsi musel přijít o rozum, když ses sem vrátil!“

Opřel se o Gregoryho a s jeho pomocí a s hekáním a klením se dobelhal ke schodům.

„Berte,“ řekl Gregory. „Řekněme, že bychom Grendona chytili a svázali. Potom bychom ho mohli naložit na žebřiňák a odvézt odtud pryč.“

Bert se na něj zadíval a třel si rukou opuchlé rameno. „To už si zkus sám!“ řekl, otočil se a začal stoupat do schodů.

Gregory ho nechal jít. Koutkem oka sledoval okno, aby postřehl, kdyby se někdo blížil. Přišel na farmu bez zjevné motivace, ale nyní se mu v hlavě rodil nápad. Cítil se povinován ho uskutečnit, přestože již ke Grendonovi ztratil veškerou úctu, kterou k němu choval. Také ho nemohl ponechat samotného čelit hrůzám, které vetřelci na farmě rozpoutali. Napadlo ho, že by mu možná pomohli farmáři z Derehem Cottages. Pokud by se k nim ovšem dostal bez broků v kalhotách, po setmění byli stejně nedůvěřiví jako Grendon.

Strojovna byla celá z cihel a měla jediné zamřížované okno. Dveře byly pevné, rovněž opatřené mřížemi a daly se zamknout zvenčí. Možná by se podařilo vlákat Grendona do strojovny a nechat ho tam, dokud by nepřišla pomoc.

Gregory šel ke dveřím a opatrně vykoukl do dvora. Potom dlouho pozorně studoval půdu, zda se v ní neobjevují stopy, které by znamenaly hroznější nebezpečí, než představoval farmář. Ale nikde nebylo ani náznaku, že by Aurigiáni vystoupili z rybníka. Sešel po schodech na dvůr.

Neudělal ani tři kroky, když noc prořízl ženský výkřik. Gregory ztuhl na místě a srdce mu sevřela ledová ruka. V prvním okamžiku ho napadlo, že to křičí šíleně paní Grendonová. Potom rozpoznal hlas. Patřil Nancy. Ještě než výkřik dozněl, uháněl ze všech sil k místu, odkud se volání ozvalo.

Teprve v běhu si uvědomil, že se rozeřvala i všechna ostatní zvířata. Nejhlasitěji kvičela prasata, každá svině ječela, jako by ji chtěli zabít, či jako by se pokoušela překřičet ostatní a předat někomu neznámému nesrozumitelný vztek. Gregory proběhl pod světlem, kolem dřevěné bariéry a hnal se k chlévu.

Rámus uvnitř byl ohlušující. Zvířata se vzpínala a bila kopyty do hrazení, pod stropem visela jediná žárovka. Gregory v jejím chabém světle viděl, jak příšerně se prasata změnila. Prasnice byly gigantické, ve svých vězeních se nedokázaly ani otočit a obrovské uši jim plácaly kolem hlavy.

Grendon stál ve dveřích na opačném konci chléva. V rukou držel bezvládné tělo své dcery. U nohou mu ležel rozsypaný pytel krmení pro prasata. Pootevřel dvířka u jednoho prasete a pokoušel se protlačit kolem zvířete, které mu sahalo téměř po ramena. Otočil se a civěl na Gregoryho prázdným pohledem, což bylo hroznější, než kdyby se v jeho tváři zračila nenávist nebo zuřivost.

Ale byl tu ještě někdo. Vrátka kousek od Gregoryho se otevřela. Dvě prasnice, které byly namačkány uvnitř, zakvičely vysokým falsetem a pokusily se utéci. Celé se třásly a štětiny na jejich hřbetech stály jako hřebíky. Ucítily ve své blízkosti přítomnost neukojitelného hladu. Kopaly slepě před sebou, aby se ubránily neviditelnému nepříteli a ostatní zvířata kvičela strachem.

Boj byl zbytečný. Aurigián byl tu, neviditelný a nelítostný jako sama smrt. Na zádech jedné svině se objevila tečka po bodnutí a od ní se rychle šířilo purpurové zabarvení. Takřka okamžitě zvíře pokleslo v kolenou a zhroutilo se na podlahu, zatímco jeho objemné tělo se kvapem zmenšovalo.

Gregory tentokrát nezůstal stát, aby ohromeně pozoroval úděsnou podívanou. Také farmář se pohnul. A bylo zřejmé, co hodlá podniknout. Couvl do kouta a hodil tělo své dcery do koryta. Nejbližší prase zapomnělo, co se děje na opačném konci chléva a obrátilo hlavu s ostrými tesáky, aby ochutnalo nový příděl potravy. Grendon měl volné ruce. Na zdi za ním visela puška.

Lomoz ve chlévě dosáhl vrcholu. Prasnice, jejíž společnice byla tak rychle vysáta, prorazila vrátka a vyběhla do chodby, která vedla prostředkem chléva. Na okamžik se zastavila - naštěstí pro Gregoryho, protože jinak by byl v pasti - jako by si nevěděla rady, co si počít s nenadále nabytou svobodou. Dřevěné hrazení se otřáslo a další prasnice vyběhla do chodby. Gregory uskočil stranou a přitiskl se ke zdi. Další náraz. Dřevěné trámy praskaly a ze stěn začaly padat cihly, jak se zvířata probíjela ze svých vězení.

Gregory se v nastalé panice vrhl ke Grendonovi. Ale jedna z prasnic byla rychlejší. Sklonila hlavu k zemi a zabodla svůj rypák farmáři do rozkroku. Grendon zaúpěl, předklonil se a v

mžiku byl smeten pod těla zvířat. Gregory jen taktak stačil uniknout do prázdného kotce, když se zvířata přehnala kolem. Nancy se probrala. Kopla svini do rypáku a snažila se dostat z koryta, kam ji otec předhodil prasatům za potravu. Gregory vyskočil na dřevěné hrazení, zvedl Nancy a vyšvihl se s ní na trám pod střechou.

Byli v bezpečí, ale jejich bezpečí nemohlo trvat dlouho. Ve zvířeném prachu viděli prasata, jak se drala k oběma východům u chléva. Uprostřed chodby se rozpoutala bitva mezi zvířaty, která se chtěla probít na druhou stranu chléva. Nemilosrdně do sebe zarývala tesáky a rvala své protivníky na kusy. Chlév se otřásal a zdálo se, že se každou chvíli musí zhroutit.

„Ten Aurigián je ještě tady!“ zakřičel Gregory Nancy do ucha. „Největší nebezpečí nám hrozí od něho!“

„Jsi blázen, že jsi sem chodil! Když jsi odešel, musela jsem jít za tebou! Ale otec - on mě vůbec nepoznal!“

Ještě že si nevšimla, že její otec je někde pod těly zvířat, pomyslil si Gregory. Nechtě se podíval k místu, kde farmář naposledy stál, a uviděl pušku. Dosud visela na zdi. Grendon už na ni nedosáhl. Gregory přikázal Nancy, aby se nehnula z místa a sunul se po trámu k pušce, půl metru pod ním obludný hřbet největší svině. Ale potřeboval zbraň, byla to jediná obrana proti hroznému vetřelci. Aurigiáni byli sice neviditelní a diametrálně se lišili od člověka, ale sotva budou imunní vůči olovu.

Když se zmocnil staré pušky, pocítil neodolatelné nutkání neviditelnou stvůru zabít. Ve stejné sekundě mu hlavou proběhla vzpomínka na večer, kdy věřil, že návštěvníci z vesmíru přiletí z dokonalejšího společenského systému a přinesou lidem moudrost a štěstí. Domníval se tehdy, že mezihvězdné lety může zvládnout jen civilizace stojící na vyšších morálních principech. Nebude spíše opak pravdou? Co když cestování vesmírem mohou zvládnout jen bytosti ještě bezohlednější než člověk, jimž je slovo humanita naprosto cizí? V mysli se mu promítla děsivá představa vesmíru, zatímco prostorem křižují lodi nemilosrdných zabijáků toužících ukojit své nenasytné choutky.

Když se vrátil, Nancy ukázala ke vzdálenějšímu východu, zvířata se prodírala do tmavé noci. Ale jedna prasnice se zastavila, její kůže se zabarvila do purpurového nachu a prase se svezlo k zemi. O několik sekund později tentýž osud postihl další zvíře.

Že by se Aurigián rozzlobil? Nebo ho zvířata ve slepé panice poranila? Gregory zvedl pušku a zamířil. Viděl ve vzduchu sloup, rýsoval se ve zvířeném prachu jako přízrak. Pak stiskl spoušť. Zpětný náraz ho takřka srazil dolů. Zachytil se a ohlušený výstřelem se znovu posadil obkročmo na trám. Nancyin hlas slyšel jako z dálky:

„Člověče! Trefil jsi ho přesně doprostřed!“

Gregory otevřel oči a podíval se skrz clonu kouře a prachu. Aurigián se zapotácel a padl k zemi. Ležel mezi dvěma znetvořenými těly prasat, které zabil, a z nichž teď vytékala načervenalá tekutina.

Potom Aurigián opět vstal. Vydal se směrem ke dveřím a zmizel ve tmě.

Gregory a Nancy zůstali ještě celou minutu sedět na trámu a v očích jim zářil triumf. Postupně se měnil v myšlenku, která je oba napadla. Budova chléva byla nyní prázdná, kromě jediného, těžce poraněného zvířete.

Gregory seskočil na podlahu a pomohl Nancy dolů. Překročili hromady polámaného dřeva a cihel a vystoupili do čerstvého nočního vzduchu.

Za sadem se v přízemních oknech domu objevilo zvláštní cihlové červené světlo.

„Hoří! Gregu, náš dům hoří! Rychle, musíme zachránit, co se dá! Všechna zvířata, které otec vycpával -“

Gregory ji pevně uchopil za paži. „To udělal Bert Neckland! Vsadím se, že to byl on! Říkal, že farma je prokletá a že se musí zničit!“

„Tak pojďme -“

„Ne, Nancy. Musíme nechat dům hořet. Někde kolem je raněný Aurigián. Nezabili jsme ho. Jestliže tito tvorové znají hněv, zášť a touhu po pomstě, potom nás budou chtít zabít!

Nezapomínej, že je jich víc! Nemůžeme jít směrem k domu, jestli chceme zůstat naživu! Naštěstí jsem nechal Daisy venku. Unese nás oba.“

„Gregu, ale to je můj dům! Můj domov!“

Ozval se řinkot skla. Z oken kuchyně vyšlehly plameny a rychle se šplhaly vzhůru.

Gregory táhl Nancy opačným směrem. „Teď jsem já tvůj domov!“ křičel.

Když přiběhli k vratům, za nimiž byla uvázaná Daisy, otočili se.

Dům byl v plamenech. Nic ho už nemohlo zachránit. Vítr zanesl jiskry k větrnému mlýnu. Jedno z křídel se vzňalo. A na všechno svítilo chladné světlo elektrických žárovek z vysokých sloupů. Dvorem proběhlo obrovské zvíře, snad to byla kráva. Náhle se ozval praskot a vzápětí na to se ostře zablesklo a světlo zhaslo. Splašené zvíře zřejmě přerazilo sloup, ten spadl do rybníka a v elektrickém vedení nastal zkrat.

„Pojďme pryč,“ řekl Gregory a pomohl Nancy do sedla.

Když se šplhal za ní, rozlehl se za farmou ohlušující rachot. Jeho intenzita rostla a přecházela z hlubokých tónů, připomínajících zemětřesení, do výšek.

Nad rybníkem se objevil oblak páry. Potom se nad hladinu rybníka vyhoupla kosmická loď. Stoupala k obloze a rachot slábl. Stoupala a stoupala, až se změnila v jasnou hvězdu a pak zmizela úplně.

Gregory se za ní díval. A najednou v sobě pocítil podivný zármutek, jakoby mu bylo líto, že odletěli. Vypeskoval se za svou iracionalitu, potom se zamyslel a vyjádřil svou myšlenku nahlas: „Možná jste tu byli opravdu na dovolené!“ zavolal za mizející kosmickou lodí. „Snad se vám tu líbilo a budete o naší planetě doma vyprávět! A třeba si uděláte ze země rekreační středisko, které budou vyhledávat milióny Aurigiánů!“

Hodiny na věži bily právě půlnoc, když míjeli první domky v Cottersallu.

„Půjdeme rovnou do hostince,“ řekl Gregory, „nerad bych v tuto dobu paní Fennovou budil. Kromě toho tam dostaneme něco k snědku a tvá nová domácí ti ošetří rány.“

„Nic mi není,“ odvětila Nancy. „Ale budu ráda, když mi budeš dělat společnost.“

„Varuji tě - od nynějška si mé společnosti užiješ víc, než ti bude mnohdy milé!“

V hostinci již měli zavřeno, ale netrvalo dlouho a hostinská jim po zaklepání otevřela.

„V pokoji číslo tři se ubytoval nějaký vznešený pán,“ oznámila jim hned ve dveřích vzrušeně. „Přeje si s vámi ráno mluvit, pane Rollesi. Musí to být nějaký velice vážený člověk! Přijel teprve před hodinou!“

Gregory se kysele zatvářil. „To bude asi můj otec.“

„Ach, ne, pane Rollesi. Zapsal se jako pan Wills nebo Wells, jeho písmo je hrozně nečitelné.“

„Wells! Pan Wells! On přijel!“ zvolal Gregory nadšeně. „Nancy, je tady jeden z největších mužů Anglie! Nikomu náš příběh neposlouží víc, než právě jemu! Jdu okamžitě za ním!“

Políbil dívku lehce na tvář, vyběhl do schodů a zaklepal na dveře pokoje číslo tři.

**Přeložil Vladimír Kostiha**